

MLADÁ FRONTA

EROTIC

*Smlouva
s Adamem*

UČITEL LÁSKY

JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

JITKA VOLFOVÁ

*Smlouva
s Adamem*

UČITEL LÁSKY

MLADÁ FRONTA

I.

Březen

Eva vtrhla do kavárny jako velká voda.

„Ahoj, tak si představte, že dneska přivezl Dominika do školy zase tatínek!“ vyhrkla.

Obě kamarádky, které už seděly nad kávou se zákuskem a dvojkou červeného, se na sebe podívaly a obě se zároveň rozesmály.

„Neříkala jsem to?“ zeptala se Šárka Heleny.

„Co je?“ divila se Eva.

Sundala si kabát, přes opěradlo židle si pověsila kabelku a uvelebila se na židli.

„To se smějete mně?“ zeptala se.

„Jo,“ odsouhlasila jí bez váhání Helena. „Právě jsme tě pěkně drbaly, nám totiž připadá docela normální, když přiveze svoje dítě do školy místo maminky tatínek. Čekáme na tebe už deset minut a celou tu dobu se snažíme přijít na to, čím je asi tenhle tatínek tak zvláštní, že jsi nám kvůli němu dokonce volala.“

Eva zčervenala.

„Kdybyste ho viděly, měly byste rázem jasno, neuvěřitelně mu to totiž sekne!“ zasnila se.

Ke stolu přišel mladý číšník a zeptal se jí: „Máte už vybráno?“

Eva se nechtěla zdržovat. „Dám si totéž.“

Šárka netrpělivě čekala na číšníkův odchod.

„Je vidět, že jsi z něj celá vedle,“ konstatovala a ukrojila si kousek dortu. „Zřejmě ti padnul mimořádně do oka, vid’?“

Eva zavrtěla hlavou.

„To bylo trochu jinak, nejdřív jsem si ho totiž vůbec nevšimla,“ vysvětlovala. „Pospíchala jsem do školy a nekoukala napravo ani nalevo, zaregistrovala jsem až Dominikův pozdrav. Teprve pak jsem zvedla hlavu a vidím stát Dominika u otevřených dveří auta. Jeho tatínek mu právě vytahoval z auta školní batoh, takže jsem z něj viděla jenom záda. Jakmile ale uslyšel můj hlas, rychle se otočil, podíval se na mě a tak to s ním začloulmalo, až mu ten batoh vyklouznul z ruky,“ zachichotala se. „Chytil ho až na poslední chvíli a celou dobu ze mě nespustil oči, zíral na mě tak upřeně a vytrvale, až mi připadalo, že se snaží zjistit, co jsem měla ráno k snídani.“

„Až tak, jo?“ smála se Šárka. „Tak to jsi zřejmě padla do oka spíš ty jemu, ne?“

„Vypadalo to tak.“

„Teprve teď to začínám chápat,“ ozvala se Helena, „nechtělo se mi věřit,

že zrovna ty bys házela očkem po tátovi od rodiny. Chlap si ale rád prohlídne hezkou paní učitelku a existence manželky mu přitom ani v nejmenším nepřekáží.“

Eva zavrtěla hlavou.

„Tak to není, už nejsou manželé, rozvedli se.“

„A to víš určitě?“

„Jo, dneska jsme totiž na sebe před školou zase narazili,“ řekla Eva. „Tentokrát mě pozdravil jako první a díval se na mě zase tak pronikavě a tak dlouho, až mi z něj naskočila husí kůže. Vrtalo mi to natolik hlavou, že jsem se nakonec odhodlala o přestávce nenápadně vyzpovídat Dominika. Vytáhla jsem z něj, že tatínek s maminkou se asi před půl rokem rozvedli, tatínek si koupil vlastní dům a odstěhoval se od nich.“

Helena se Šárkou překvapeně hvízdly.

„To nezní špatně. Má kromě rentgenového pohledu ještě další zvláštní znamení?“ zajímalo Šárku.

„Jo,“ odpověděla Eva, „jezdí v bavoráku a vždycky je jak ze škatulky, na první pohled je na něm vidět, že je dost za vodou, Dominik říkal, že řídí nějakou firmu.“

„To zní ještě líp, hned se nám přiznej, která z těch věcí je pro tebe nejdůležitější,“ zaútočila se smíchem Šárka. „Copak tě na něm nejvíc přitahuje? Jeho pohled, vila, bavorák nebo konto?“

„No dovol, co si to o mně myslíš?“ bránila se Eva. „On sám se mi líbí, abys věděla, na majetku mi nijak nezáleží, jenže je to asi stejně jedno, moc šancí tomu totiž nedávám.“

„Proč ne?“ divila se Helena.

„Pokud je chlap při penězích a navíc dobře vypadá, jede po něm asi každá, kterou potká, nemyslíš?“

„To se dá čekat,“ soudila Helena, „jsou v podstatě dvě možnosti. Buď si našel po rozvodu přítelkyni, anebo je naopak samá ženská.“

„Podle Dominika bydlí sám, kdyby měl stálou přítelkyni, Dominik by o ní musel vědět, jezdí k němu každých čtrnáct dní na víkend,“ vysvětlovala Eva.

„To nic neznamená, může ji před synáčkem tutlat, třeba právě kvůli němu si ji k sobě nenastěhoval a radši chodí za ní. Anebo platí možnost bé, bydlí sám, protože mu vyhovuje, že si tam může přivést každou chvíli jinou,“ řekla Šárka.

„Vy mi musíte všechno zkazit,“ řekla Eva vyčítavě. „Náhodou jsem si skoro jistá, že se mu líbím. Minule jenom zastavil u chodníku jako ostatní rodiče, ale dneska Dominika doprovázel až ke dveřím školy.“

„A ty si myslíš, že to bylo kvůli tobě?“ ptala se Helena.

„Jo!“ potvrdila hrdě Eva.

„Dost možná! Hele, a kolik mu vůbec je?“ zeptala se Šárka a napila se

vína.

„Asi třicet.“

„A to už má syna ve škole?“ vyhrkla překvapeně Helena. „Na dnešní dobu docela čipera, nezdá se ti?“

„To je fakt, to mě ani nenapadlo,“ uznala Eva.

„Bere ten život fakt asi hopem,“ souhlasila s Helenou Šárka, „dostat dneska kluka před třicítkou do chomoutu je pořádná fuška a tenhle už se stačil oženit, zplodit syna a ještě navíc rozvést!“

„Zřejmě je to muž činu,“ soudila Helena. „Nezapomínejte taky na to, že kromě toho všeho se ještě stihnul dopracovat i k solidnímu postavení,“ připomněla. „Neměla bys váhat, Evo, kolikrát že už se ti pokoušel zkontrolovat snídani?“

Eva vyprskla.

„Jenom dvakrát,“ přiznala, „jindy vozí Dominika do školy maminka. Jeho jsem si poprvé všimla minulý pondělí a zřejmě jsem udělala chybu, že jsem vám to hned zavolala.“

Helena i Šárka se zase zachichotaly.

„Ale jdi ty!“ chlácholila Evu Helena. „Aspoň je legrace.“

„Jenom nevím, proč ho přivezl dneska,“ přemýšlela nahlas Eva, „je přece středa, takže teď u něj Dominik nebyl na víkend.“

„Třeba si ho vypůjčil, aby tě zase viděl,“ chechtala se Helena.

„No jasně, nejdřív si tě dostatečně obhlídnul,“ smála se Šárka, „a příště vyrazí na zteč.“

„Ty máš výrazy!“ pohoršila se Eva.

„No co? Jestli je to fakt muž činu, nezůstane dlouho u pohledů, dá se předpokládat, že do třetice tě někam pozve.“

„Kéž by,“ povzdychla si Eva. „A víte, co mě dostalo ze všeho nejvíc?“ vzpomněla si ještě.

„Ne.“

„Nebudete tomu vůbec věřit, ale jmenuje se Adam.“

„Adam a Eva, tak to je přímo osud,“ smála se Helena. „V tom případě na nic nečekej, musíš po něm prostě vyjet!“ vyhrkly obě současně, až se po nich číšník, který přinášel Evě objednávku, trochu pohoršeně podíval.

„Vám se to řekne,“ vzdychla Eva.

Všechny tři si přitlukly, Eva se pustila do zákusku, Helena se Šárkou už jen dopíjely kávu.

Znaly se už spoustu let, byly spolužačkami na gymnáziu a padly si do oka hned v prvním ročníku. Přátelství jim vydrželo až do maturity, a i když se pak jejich cesty rozdělily a několik let se neviděly, po náhodném setkání navázaly bez problémů na některé zvyky z dob studií. Většinu aktivit, kterým se věnovaly ve volném čase na škole, už sice musely opustit, ale zvykly si

pravidelně se vídat a teď se už rok scházely každou první středu v měsíci na „babinci“ v této kavárně. Tady si mohly říct ledacos, co jinde nešlo. Helena už se stihla vdát a je dokonce maminkou, Šárka bydlí s přítelem, proto se v poslední době nejvíc zabývaly tím, jak sehnat někoho i pro Evu, která byla zatím sama, přestože z nich byla nejhezčí. A teď to vypadá, že problém by mohl být konečně vyřešen.

Eva po maturitě vystudovala pedagogickou školu a teď už třetím rokem vyučovala na základní škole. Prvňáčky, mezi kterými byl právě Dominik, však začala učit až po Vánocích. Do prvních tříd ředitelka obvykle přidělovala zkušenější učitelky, ale kolegyně Janáčková, která s nimi v září zahájila školní rok, si zlomila o vánočních prázdninách na lyžích tak nešťastně nohu, že její návrat do školy byl velkou neznámou. Ředitelka musela provést změny a Eva od nového roku začala učit svoje první prvňáčky. Práce se jí líbila, ještě neučila tak dlouho, aby se to pro ni stalo otravnou rutinou, a bavilo ji to tím spíš, že učila na prvním stupni a nemusela se zlobit s pubertáky, kteří jsou čím dál hůř zvládnutelní, jak slýchala od kolegyně. Horší to ale bylo se soukromým životem, za měsíc jí bude dvacet sedm a pořád ne a ne se objevit ten pravý. Pár lásek prožila ještě na studiích, ale od té doby to za moc nestálo. Rodiče se rozvedli, když ještě chodila do školky, matka po rozvodu soustředila veškerou svoji péči na ni a neustále se o ni strchovala. Jak rostla, narůstal i matčin strach o ni, kdykoliv se někam vypravila, viděla na matce, jak přímo trpí. Čím byla starší, tím víc jí matčina podle jejího názoru přehnaná starostlivost šla na nervy, na odstěhování však nebylo ani pomyšlení. Ani ona ani matka by vlastní bydlení nedokázaly finančně zvládnout, platy začínající učitelky na základní škole a pokladní v supermarketu stačily při stále stoupajících cenách sotva na jeden byt. Kdyby Eva po celou vysokou školu nechodila o víkendech a prázdninách na brigády a kdyby jí občas finančně nepřispěl kromě alimentů i otec, možná by školu vůbec nedodělala.

Dojedla zákusek, dopila kávu a zeptala se: „A co se vlastně děje u vás?“

Helena se zamračila a opřela se o opěradlo židle.

„Totálně nic, nuda, nuda, nuda,“ odpověděla.

Byla to sympatická brunetka, od narození dcery Denisy nosila vlasy nakrátko ostříhané a postava se jí trochu zaoblila, ale to bylo spíš k jejímu prospěchu, alespoň její manžel Roman si tu změnu jen pochvaloval. Vdaná byla třetí rok, Denisa nedávno oslavila druhé narozeniny. Zatím s ní byla na mateřské, ale v poslední době v ní narůstala čím dál větší nespokojenost. Je přece ještě mladá, chce si užívat života a zatím... Každý den to samé pořád dokola: ráno vstát, uklidit, vyprat, nakoupit, uvařit, přitom stokrát odpovídat na čím dál zvědavější Denisiny otázky. Po obědě jenom chvilka klidu, když malá spí, pak na procházku, připravovat večeři a čekat, až se vrátí Roman z práce. Vždycky si od jeho návratu slibovala kdovíco, ale už by se mohla

konečně poučit. Každý den je to stejné, přijde kolem šesté, hodí do sebe večeři, pohraje si s malou, která se na něj nadšeně vrhne, ale je na něm vidět, jak je unavený.

„Včera jsem navrhla, že si zajdeme do kina, ale to jsem si dala,“ postěžovala si. „Víte, co mi na to odpověděl? Prokristapána, teď jsem přišel, jsem rád, že jsem doma, a ty bys mě zas někam hnala? A víš, jak brzo musím ráno vstávat! Tobě je hej, když jsi doma, ale já musím tvrdě makat! Jako kdybych já jenom ležela na gauči u televize!“ zuřila ještě teď Helena, když si vybavovala včerejší večer. „A to si navíc představte, že teď přišel s tím, že je nejvyšší čas na další dítě, že nikdy nechtěl jedináčka. Podle něj by bylo lepší vzít to při jednom, pořád do mě hučí, že je nesmysl teď pracně shánět školku a vracet se do práce třeba jenom na rok.“

Helena se musela napít vína, jak byla rozčilená.

„Ale v tom má asi pravdu,“ souhlasila s Romanem Šárka.

„To vím, na jednu stranu si to taky říkám, ale když si zkusím představit, co by mě pak čekalo, jde mi mráz po zádech. A v práci mi taky nebudou držet místo donekonečna, víš, jak to teď chodí, asi bych se pak už neměla kam vrátit. A jak se dneska hledá práce matce dvou dětí předškolního věku, to si snad dovedeš představit. Kromě toho mi teď Denisu občas pohlídá sestra, jako třeba zrovna teď, ale letos končí školu a kdovíkde bude za rok.“

„To máš teda dost špatný,“ zhodnotila situaci Šárka.

Strčila loktem do Heleny a ukázala jí očima na Evu. Ta seděla nad svojí dvojkou červeného se zasněným výrazem a vypadalo to, že hovor kamarádek vůbec nevnímá.

„Ta je nám tu dneska platná,“ ohodnotila to Helena. „A co ty, Šárko?“

„U mě žádná změna, Filip byl zase na pohovoru, řekli, že mu dají vědět, ale už tomu moc nevěřím.“

„Jak je to možný, vždyť je elektrikář a tyhle profese přece nemají ani dneska problém s hledáním místa?“ divila se Helena.

„Já ti nevím,“ povzdychla si Šárka. „Bud' jsou dneska zaměstnavatelé tak nároční, nebo je Filip k ničemu, ale pořád to nikam nevede. Když už ho někam náhodou vzali, tak jenom na dobu určitou, jindy ho propustili rovnou ve zkušební době a zase nic. Začínám si myslet, že ten výuční list získal nějakým nedopatřením nebo rovnou podvodem, předevířem nám doma vypadly jističe, a kdo asi myslíš, že je musel nahodit?“

„Podle toho, jak se ptáš, je mi jasný, že ty, ale na tom přece nic není!“

„No právě, ale Filip na to koukal jak zjara! Vymění tak leda baterky v ovladači k televizi a tím končí, i lustr nám musel pověsit a zapojit souseď! Asi by měli zavřít toho, kdo mu ten výuční list vystavil, vždyť tahle profese není žádná legrace, tam může jít i o krk.“

„To máš asi pravdu,“ souhlasila zamyšleně Helena. „A co hodláš dělat?“

„To kdybych věděla, víš, že bydlíme v podnájmu, a utáhnout všechno jenom z jednoho platu to nejde donekonečna.“

Obě se zachmuřily a usrkly si vína.

„Tak Evo, už se konečně prober, ať nám trochu zvedneš náladu, my dvě zrovna moc důvodů k jáсотu nemáme,“ zaútočila Helena na Evu. „Řekni nám, půjdeš štěstí naproti a vyjedeš po tom Adamovi?“

„Ty ses zbláznila, učím jeho syna, to přece nejde,“ bránila se Eva.

Šárku to rozesmálo.

„A proč by to nešlo? Pokud já vím, tak nesmíš svádět vlastního žáka, ale vzhledem k tomu, že je Dominikovi šest, tak to snad nehrozí. Ale proč bys nemohla sbalit jeho otce? O tom v zákonech nic není.“

„Já sama nemůžu, to není můj styl, musím počkat, jestli projeví zájem, ty jeho pohledy vypadaly dost nadějně. Ale pak nebudu váhat, to se spolehněte,“ ujíšťovala je Eva.

„Ale jak poznáš, jestli mu nejde jenom o další skalp?“ starala se Helena.

„To nevím, jak to mám asi poznat?“

„Právě že těžko, chlapi jsou dost přesvědčiví, když chtějí dostat holku do postele,“ řekla Šárka.

„To máš tolik zkušeností?“ divila se Eva.

„Ale houby, ale co tak slyším od holek v práci, je skoro zázrak najít chlapa, co mu nejde jenom o to jedno.“

„Máš jedinou možnost,“ řekla zamyšleně Helena. „Jestli po tobě fakt vyjede, musíš mu dlouho odolávat. Pokud mu jde jenom o postel, otráví ho to a zamíří o dům dál, pokud vydrží, máš určitou naději, že to myslí vážně.“

„Hm,“ řekla nepřesvědčeně Eva. „To jsem si taky říkala, ale pak mě zase napadlo, že v jeho případě asi těžko můžu počítat s tím, že mu bude stačit dát mi pusu někde v přítmí kina. V manželství si určitě zvyknul na to, že má sex pravidelně.“

„Dá se to sice předpokládat, ale stoprocentní to není,“ řekla pomalu Helena. „Jestli měli hned dítě stejně jako my, moc si ze začátku neužili, a i když robátko časem povyroستlo, je otázka, jak jim to v posteli klapalo, když se nakonec rozvedli.“

„Přece nevíme, kvůli čemu se rozvedli,“ namítla Šárka, „podstatnější podle mě je, jak to má se sexem teď po rozvodu.“

„Neřekla bych, že o něj má nouzi,“ řekla Eva a nakrčila nos, „na to vypadá moc dobře.“

U stolu se objevil číšník, sesbíral na podnos šálky od kávy a talířky od zákusků a nerozhodně se zastavil nad skleničkami, které byly skoro vypité.

„Přeji si dámy ještě něco?“ zeptal se s profesionálním úsměvem.

Každá si objednala ještě dvě deci a brzy před nimi stály opět plné sklenky.

„Tak ať se zase za měsíc v pohodě sejdeme,“ pronesla připítek Eva.

Sotva se napily, zazvonil Heleně mobil. Chvilí ho hledala v kabelce a pak se zamračila, když se podívala na displej.

„No nazdar, tuším průšvih. Ano, Soňo!“ ohlásila se sestře. „Cože tak najednou, to snad není pravda, a zrovna dneska! Dobře, dobře, vrátím se, jak nejdřív to stihnu.“

Uklidila mobil zpátky do kabelky a začala nadávat: „Tak Denisa pořád brečí a má horečku, Soňa je z ní už úplně hotová. Nemám já prostě smůlu? A zrovna jsem si objednala!“

Eva se Šárkou se snažily ji utěšit.

„Nic si z toho nedělej, to se prostě stává,“ řekla Šárka. „Příště si to určitě vynahradíš.“

„Jenom aby,“ povzdechla si Helena.

Vypila nadvakrát víno a přivolala číšníka, aby zaplatila.

„Tak se mějte, uvidíme se zase za měsíc,“ loučila se.

Eva se Šárkou osaměly, mlčky popíjely víno, každá v duchu řešila svoje problémy a najednou si ani neměly víc co říct.

„Tak asi půjdeme dneska už taky, ne?“ navrhla Šárka. „Pevně doufám, že příště nám budeš o tom Adamovi už tolik vyprávět, že se my dvě ani nedostaneme ke slovu,“ smála se.

„Kéž by,“ odpověděla Eva. „Taky jsem zvědavá, co bude.“

Před kavárnou se rozešly a Eva si přitáhla kabát blíž ke krku.

Ta zima si nedá pokoj, pomyslela si rozmrzela.

Byl už začátek března, ale zima se zatím nehodlala vzdát své vlády. Pomalu došla na zastávku autobusu a zjistila, že její spoj by měl jet za několik minut. Naštěstí přijel přesně na čas, netrvalo dlouho a otevírala dveře bytu.

Copak asi máti připravila k večeři? přemýšlela.

Převlékla se do domácího a šla prozkoumat ledničku. Nad lečem ohrnula nos, na takové jídlo se jí zdálo už dost pozdě, nejradši by si vzala jenom jogurt nebo něco na ten způsob, ale po červeném víně jí to nepřipadalo jako moc dobrý nápad. Nakonec si ohřála přece jen trochu leča a s krajícem chleba si ho vzala k televizi. Přepínala z programu na program, ale nic ji nezaujalo. Už chtěla televizi zase znechuceně vypnout, když na jednom z programů skončil reklamní blok a pokračoval nějaký film, zřejmě romantický, jak brzy zjistila. Chvilí se dívala, ale místo dobré nálady v ní narůstala rozmrzlost.

Tyhle filmy by se měly zakázat, říkala si podrážděně. Každá pak čekáme na prince s bílým koněm, ale kde ho vzít, když jsou jenom ve filmu a v románech, zlobila se při sledování hlavního hrdiny, který byl podle zákonů žánru samozřejmě nejen mladý a hezký, ale i bohatý, hlavní hrdinku na rukou nosil a choval se k ní jako ke královně. Jak se asi chová k ženám ten Dominikův otec? napadlo ji a sama se pozastavila nad tím, kolikrát si na něj ten den už vzpomněla.

Nakonec byla ze samého přemítání a ze sledování filmu tak unavená, že usnula v křesle. Probudila ji až matka a zahнала ji spát.

Zatímco Eva trávila osamělý večer, měla Helena o zábavu postaráno. Křik své dcery slyšela už na chodbě, když vystupovala z výtahu, doma našla rozčilenou Soňu a rozpalenou a křičící Denisu.

„Tak pojd' k mamince, už bude dobře,“ konejšila dcerku a honem ji brala sestře z náruče.

Zdálo se, že matčin hlas na Denisu přece jen zapůsobil a její pláč se zmírnil.

„Tak díky, Soňo,“ poděkovala Helena, zatímco hladila dceru po hlavičce. „Omlouvám se za to drama, cos tu asi měla, ale sama jsi viděla, že byla v pořádku, když jsem odcházela.“

„Hlavně, že už jsi tu,“ oddechla si Soňa. „Mám tady zůstat?“

„Ne, ne, není potřeba. Jdi se radši učit, ať mi máti nevynadá.“

„Spíš bych potřebovala pokračovat na diplomce, do konce března ji musíme odevzdat, ale večer přijde Patrik, tak už toho dneska stejně moc neudělám,“ loučila se Soňa.

Po jejím odchodu dala Helena Denise sirup a připravila zábal. Malá se zklidnila, a právě když usnula, přišel Roman.

„Tak jak ses měla na babinci?“ zahlaholil od dveří, spokojený s tím, že na to tentokrát nezapomněl jako obvykle.

„Pst,“ okřikovala ho Helena, „právě jsem uspala Denisu.“

Hned zatepla si mu postěžovala, jak měla pokažené odpoledne.

„To jsi měla teda fakt smůlu,“ litoval ji Roman, „ale to víš, je malá, to je pak hned. Snad si to příště vynahradíš, já se budu snažit přijít dřív, aby ses nemusela tak brzo vracet, i kdyby se zase něco semlelo.“

Tím Helenu potěšil, vděčně ho pohladila po tváři a šla mu do kuchyně ohřát večeři.

Soňa mezitím pospíchala domů, bydlela u rodičů v nepříliš vzdáleném rodném domku. Když se Helena odstěhovala, vznikla po menších úpravách v patře samostatná bytová jednotka. Zatím tam Soňa bydlela sama, ale jakmile s Patrikem dostudují, vezmou se a Patrik se k ní přistěhuje. Rodiče nechtěli ani slyšet o tom, že by spolu bydleli už před svatbou, ale když už bylo datum svatby stanovené na patnáctý červenec, nakonec se smířili s tím, že tam Patrik občas přespí, i když bydlí doslova za rohem. Soňa mrkla na hodinky a přidala do kroku, má tak sotva čas se osprchovat, než přijde Patrik z volejbalu.

„Ahoj mami a tati, už jsem doma,“ zahlaholila, když procházela chodbou v přízemí.

„Co Helena, co Denisa?“ vyptávala se hned matka.

„Denisa má trochu teplotu, ale jenom zvýšenou, nemusíš mít strach,“ volala Soňa už ze schodů.

Raději skutečnost trochu zmírnila, dobře věděla, jak matka na vnučce visí, a nechtěla jí přidělovat starosti. Matka byla na ledacos ještě zvědavá, ale za Soňou už zaklaply dveře a na dotazy neodpovídala. Rychle se vysprchovala, oblékla si domácí minišaty a vrátila se do koupelny. Rozčesala si umyté vlasy a začala si je fénovat. Než je však stačila usušit, Patrik už otvíral dveře.

„Ty jsi tu dneska nějak brzo,“ divila se.

Vypnula fén a šla se s ním přivítat.

„Jenom jsem se osprchoval a už jsem spěchal za tebou,“ odpověděl jí. „Něco pro tebe mám,“ schovával ruku za záda.

„Ukaž, ukaž!“ žadonila jako malé dítě a Patrik jí podal malou čokoládu.

„Děkuju, tuhle mám nejradši,“ poděkovala.

Vždycky uměla hezky ocenit i sebemenší pozornost, dobře věděla, že Patrik má při studiích hodně hluboko do kapsy, ale často se jí přesto snažil udělat radost alespoň nějakou drobností, malou kytičkou nebo něčím na zub.

„Poděkování je málo, to musíš ještě vylepšit,“ smál se.

Soňa mu skočila kolem krku a začala ho divoce líbat.

„Víš, jak dlouho jsi tu nebyl?“ šeptala mu.

To byla pravda, nesešli se několik dlouhých dní a bylo to znát, jakmile se k němu víc přitiskla, ucítila, jak se hned vzrušil.

„Ale, ale, copak to tady máme?“ zašeptala a přejela mu rukou přes poklopec. „Já mám dojem, že je mu tam nějak těsno,“ konstatovala, „asi se chce dostat ven.“

Bez sebemenšího zaváhání mu rozepnula kalhoty a zajela rukou za boxerky. Patrik zavzdychal, kalhoty mu sjely ke kotníkům.

„Tak to se mi nezdálo,“ pokračovala Soňa vzrušeně.

Zatímco ji Patrik líbal, začala ho rukou dráždit. Patrik zavzdychal ještě víc a opřel se zády o stěnu za sebou. Soňa chvíli vytrvala, ale pak klesla na kolena, oběma rukama mu stáhla boxerky a začala ho dráždit střídavě pusou a jazykem. Tentokrát Patrik zasténal tak hlasitě, až se rychle kousnul do ruky, aby ho neslyšeli rodiče.

„Soňo, Soničko, to je úžasný,“ vyřázel ze sebe.

Za chvíli ji ale odstrčil, zvednul ze země a posadil ji na stůl. Šaty jí přetáhl přes hlavu, kalhotky řešit nemusel, dávno věděl, že Soňa chodí doma obvykle naostro, zvláště když ho čeká, a vestoje do ní vnikl. Objímal ji a líbal, rukou ji hladil po ňadrech, a jak přirážel, opakoval jako v transu: „Soničko, lásko moje.“

Soňa zaklonila hlavu, vyhrnula mu tričko, držela se ho za ramena a užívala si ho celým tělem. Skoro ji zaskočilo, že už skončil, ale naposledy spolu byli

před týdnem, nebylo tedy divu.

„Bylo to skvělý,“ zašeptala mu a ještě chvíli se objímali.

Milování na stole ji nijak nepřekvapilo, než je rodiče nechali alespoň částečně bydlet spolu, měli se sexem potíže, nebylo kde. Zvykli si milovat se tam, kde to jen trochu šlo, v parku, na chodbě domu, jednou dokonce ve výtahu.

„Tak mám dojem, že budu sprchu potřebovat ještě jednou,“ konstatovala Soňa.

„Já se přidám,“ nezaváhal Patrik ani na okamžik, zatímco se vymotával z kalhot a stahoval si tričko.

Za chvíli už oba stáli pod proudem teplé vody a užívali si vzájemných dotyků na svých nahých tělech tak dlouho, až si nakonec milování přímo ve sprše zopakovali.

Otec s matkou zatím seděli v přízemí u večerní kávy, ještě nepustili televizi a nemohli tedy přeslechnout z patra zvuky, o jejichž původu se nedalo pochybovat.

„Tohle tady budeme mít pořád, až se sem Patrik nastěhuje?“ zeptal se nakonec otec podrážděně.

Matka se zarazila a nevěděla, co na to říct. Mladé sice chápala, ale i jí bylo před vlastním mužem trapně, když spolu poslouchali tyto tak charakteristické zvuky.

„Já se Soňou promluví,“ řekla nakonec smířlivě a šla raději pustit televizi, „ale jestli to pomůže, to nevím, přece víš, jak se mají rádi,“ dodala.

To byla pravda. Soňa s Patrikem se znali už ze základní školy, chodili spolu do jedné třídy. A přestože děvčata většinou pokukují po starších chlapcích, v Sonině případě to neplatilo, odjakživa měla oči jen pro něj. Byli jako jedna duše ve dvou tělech, poslouchali stejnou hudbu, smáli se stejným vtipům, měli podobné zájmy. Bydleli blízko sebe, po škole se vídali každý den a trávili spolu veškerý volný čas. Když museli vybírat střední školu, podala si Soňa kvůli Patrikovi přihlášku na stejné gymnázium jako on, přestože sama by šla raději na obchodní akademii, ale přednější pro ni bylo, aby zůstali spolu. Oba měli výborný prospěch, na školu se dostali bez problémů, odmaturovali s vyznamenáním a pak pokračovali na stejné vysoké škole. Už za necelé tři měsíce budou oba inženýry ekonomie. Obě rodiny se už dávno znaly a to, že se mladí po škole vezmou, považovali všichni za hotovou věc. Nikdo nepamatoval, že by mezi sebou měli nějaké neshody, skoro se od sebe nehnuli a ani pro jednoho z nich neexistoval nikdo jiný. Přes protesty rodičů, kteří byli toho názoru, že na svatební přípravy by měl být dostatek času, objednali svatbu na nejbližší termín po skončení školy. Oba už se nemohli dočkat.

Eva druhý den vstala pro jistotu o dvacet minut dřív.

Měla bych se trochu vylepšit, říkala si, co kdyby zase přijel!

Dala si rychlou sprchu a pak se chvíli prohlížela v zrcadle.

Docela to ujde, říkala si.

Postavu měla drobnou a díky sportu štíhloučkou, modré oči dodávaly její tváři výraz nevinnosti, který ještě zdůrazňovaly polodlouhé blond vlasy. Nebyly sice tak úplně přírodní, ale to nemusel nikdo vědět. Na ženských křivkách na ní příroda sice nešetřila, ale co tam přidala, ubrala na výšce, sto šedesát dva centimetrů bylo na dnešní dobu opravdu dost málo. Byla ráda, že učí prvňáčky, mezi pubertáky z vyšších tříd se ve školní jídelně skoro ztrácela. Vypadala jako něžnost sama, nebyla to však tak docela pravda, narodila se v ohnivém znamení Berana a svůj temperament musela často krotit, už několikrát ji přivedl do nepříjemné situace.

Propána, tolik hodin, zhrozila se, když z rádia uslyšela časový signál.

Rychle si oblékla černé kalhoty a modrou halenku, v předsíni na věšáku popadla kabát, obula boty a potichu zaklapla dveře bytu, aby nevzbudila matku. Před školou pak zpomalila a nenápadně se rozhlížela na všechny strany, ale povědomé BMW nikde neviděla. Zklamaně vešla do školy a cestou do kabinetu schválně procházela kolem své třídy. Otevřenými dveřmi viděla, že Dominik už sedí na svém místě.

Nedočkala se ani v pátek.

V neděli večer se nemohla odtrhnout od detektivky v televizi a díky tomu se jí podařilo ráno zaspát. Do školy hnala na poslední chvíli, před školní budovou už přímo letěla. Vtom se za ní ozvalo hlasitě: „Dobré ráno, paní učitelko.“

Polekaně se ohlédla a ztuhla.

Zákon schválnosti jako obvykle nezklamal, pomyslela si zoufale, mohlo mě napadnout, že přijede právě dneska, kdy jsem se nestačila ani namalovat a vlasy jsem sotva prohrábla.

Po tatínkovi opakoval pozdrav i malý Dominik.

„Dobrý den,“ odpověděla oběma a zpomalila.

Tatínek se sklonil k Dominikovi: „Domčo, běž už do třídy, ať si všechno připravíš na hodinu,“ řekl mu potichu.

Klučina kývl.

„Ano, tati, ahoj,“ rozloučil se a rozběhl se.

Eva je nenápadně sledovala s očekáváním i obavami.

Hrome, kdyby nebylo tolik hodin, za chvíli bude zvonit, ještě budu mít průšvih, honilo se jí hlavou.

Dominikův otec však naštěstí neztrácel čas.

„Máte chvíličku, paní učitelko?“ zeptal se.

Eva se zastavila, ale nervózně se podívala na hodinky.

„Mám jenom pár minut,“ odpověděla.

„To bude stačit,“ usmál se a pokračoval, „půjdu hned k věci. Na třídní schůzky chodí moje bývalá žena, ale já bych taky rád věděl, jak to Domínikovi ve škole jde. Nezašla byste se mnou někdy třeba na kávu? Mohli bychom si při ní trochu popovídat o jeho prospěchu.“

Na takové pozvání Eva sice čekala, teď jí však připadalo, že by měla dělat trochu drahoty.

„Nebylo by vhodnější probrat to ve škole?“ zeptala se.

„Já myslím, že na tom nezáleží, kde to bude, a kavárna je určitě příjemnější prostředí než škola,“ namítl. „Můžete zítra ve tři?“

„To bych mohla.“

„Tak fajn, budu na vás čekat v kavárně Mocca v Palackého ulici. Víte, kde to je?“

„Nemám ponětí, ale to nevadí, najdu si to na netu.“

„Tak fajn,“ opakoval. „Budu se těšit.“

Zase na ni vrhnul pronikavý pohled, nastoupil do auta a byl pryč. Do školy vbíhala současně se zvoněním a posledními opozdilci, naštěstí ji neviděla ředitelka.

Dopoledne ve škole se jí nesnesitelně vleklo, odpoledne začala řešit nejdůležitější problém: co si vzít na sebe. Sukni zavrhla, na tu byla ještě příliš zima, pak vyloučila i džíny, ty sice nosila ráda, ale na takovou příležitost chtěla přece jen něco lepšího. Zatím ho sice viděla jen v kabátě, ale pod ním zahlédla kravatu a i podle auta usuzovala, že do práce chodí nejspíš v obleku. Natáhla si své oblíbené černé kalhoty a vyzkoušela k nim několik variant. Ze zkušenosti věděla, jak moc v jejím případě dělá oblečení. Obzvlášť v létě, kdy nosila minisukně a lehká tílka, vypadala díky své drobné postavě jako holčička, občas se jí stávalo, že jí v obchodě i tykali. Sukně pod kolena a usedlá halenka jí naopak nějaký rok přidávaly. Teď si vyzkoušela několik halenek a triček, ale pořád nebyla spokojená. Něco se jí zdálo moc vyzývavé, něco zase moc usedlé.

„Co tady tak dlouho děláš?“ překvapila ji matka, která nečekaně nakoukla do pokoje.

Když uviděla pokoj plný rozházeného oblečení, na chvíli ztratila řeč, což u ní nebylo zrovna obvyklé. „Co to tady vyvádíš?“ vypravila pak ze sebe.

Celá vyjevená přejížděla pohledem postel, křeslo a židli, kde všude ležely kousky Eviny garderoby. Eva se mezitím stihla vzpamatovat.

„No co, za chvíli bude jaro, zjišťuju co už je nemoderní nebo co se mi už nelíbí, abych to vyřadila,“ odpověděla duchapřítomně.

„A že zrovna dneska?“ vrtalo matce hlavou. „Proč jsi to neudělala o jarních prázdninách?“

„To jsem si na to nevzpomněla, a někdy to udělat musím,“ řekla Eva už trochu podrážděně.

Chtěla hlavně docílit toho, aby se matka přestala vyptávat.

„No dobře, dobře, vždyť už jdu,“ pochopila matka a vycouvala z pokoje.

Evu tím vyrušením nějak přešel elán. Začala pomalu skládat kousky, které na zítřek zcela vyloučila, až jí zbyla jen bílá halenka a dvě trička. Znovu si halenku oblékla, ale k černým kalhotám jí připadala na odpolední posezení až moc slavnostní. Nakonec zvolila tričko fialové barvy s dlouhými rukávy, u ramen trochu nabranými a s šikovně řešeným výstřihem, který lehce zdůrazňoval její ženské přednosti, ale přesto nepůsobil nijak vyzývavě. Pak rychle uklidila halenku a druhé tričko a vyrazila za matkou do kuchyně, aby zase neměla řeči, že jí doma s ničím nepomůže.

„Tak kolik jsi toho vyřadila?“ ptala se matka. „Nehodilo by se mi z toho něco?“

Evu otázka zaskočila.

„Ale nakonec zatím nic, ještě uvidím, kolik si toho nakoupím, a podle toho budu likvidovat ty starší věci.“

Matce se to sice nějak nezdálo, ale protože se jí zrovna dovařily špagety, přestala to řešit a věnovala se přípravě večeře.

Tak to bylo o fous, pomyslela si Eva.

Obě se pak navečěrely, Eva iniciativně umyla nádobí a hned zmizela do svého pokoje. Pustila si z přehrávače nahlas kurs angličtiny, aby měla jistotu, že si matka netroufne ji vyrušovat, sedla si do křesla a zavolala Heleně.

„Ahoj, Heleno, neruším?“

„Sice musím vykoupat Denisu, ale chvilku ještě mám. Co se děje?“

„Jenom jsem ti chtěla říct, že mě pozval na kafe ten Dominikův táta.“

„Tak to je super, doufám, že z toho konečně něco bude. Kdy a kde se sejdete?“

„Zítra ve tři v kavárně, tak na mě mysli.“

„A kde přesně?“

„Kdepak,“ zahihňala se Eva, „to ti neřeknu, ještě bys byla schopná si ho přijít prohlídnout.“

„Teda co si o mně myslíš? Ale je pravda, že budu mít nejspíš čas, a až budeme s Denisou na procházce, mohlo by mě to napadnout,“ smála se Helena. „Tak víš co, teď mi nic neříkej, stejně už musím jít koupat, zavolej mi zítra večer a podrobně mi všechno vylíčíš, jo?“ požadovala.

„Tak dobře, měj se a drž mi palce,“ loučila se Eva.

„To určitě, zlom vaz,“ popřála jí Helena.

Druhý den se Eva vrátila domů těsně před druhou hodinou, proletěla sprchou, převlékla se do připravených věcí, pečlivě se nalíčila a upravila si vlasy, jak

jen to v tak krátkém čase šlo.

Po půl třetí vyrazila z domu a pět minut po třetí vcházela do kavárny. Uvnitř bylo přítmi a chvíli trvalo, než si na něj oči přivykly. Když konečně Dominikova otce objevila a zamířila k jeho stolu, už rychle vstával. Poprvé ho viděla bez kabátu, v obleku mu to náramně slušelo.

„Dobré odpoledne, paní učitelko,“ pozdravil ji obřadně.

Pomohl jí z kabátu, přidržel jí židli a teprve pak se znovu posadil proti ní.

„Tak co si dáte?“ zeptal se.

„Pozvání bylo na kávu, jestli si dobře pamatuji,“ odpověděla Eva.

„To je sice pravda, ale myslím, že není nutné brát to tak doslova. Co kdybyste chtěla radši třeba čaj?“ zasmál se.

„Zůstaneme u té kávy,“ odpověděla.

„A něco k ní?“ zeptal se.

Eva jen zavrtěla hlavou. Udiveně povytáhl obočí, ale nijak to nekomentoval a kývl na číšníka.

„Dvakrát kávu, prosím,“ objednal.

Číšník se vzdálil a u stolu zavládlo na chvíli ticho. Eva cítila, jak si ji prohlíží, až jí to začalo být nepříjemné.

„Tak co jste vlastně chtěl o Dominikovi vědět?“ zeptala se, aby přerušila ticho.

Sklonil hlavu a chvíli pozoroval stůl před sebou.

„Po pravdě řečeno nevím, jak začít,“ řekl po chvíli. „Víte, loni jsme se s manželkou rozváděli a nebyla to nijak jednoduchá ani rychlá záležitost. Samozřejmě jsme se oba snažili Domču co nejvíc ochránit, ale sama dobře víte, jak jsou malé děti vnímavé a kolik věcí vycítí.“

Odmlčel se, protože číšník právě přinášel kávu. Počkal, až ji naservíruje a teprve když odešel, pokračoval:

„Domča od rozvodu bydlí s maminkou a já ho vídám jednou za čtrnáct dní nebo podle dohody, když musí bývalá žena třeba odjet na služební cestu nebo jde večer na nějakou akci. Naštěstí i přes složitý rozvod v péči o Dominika není žádný problém, neděláme si naschvály, ale přesto náš vztah ideální rozhodně není. Proto by mě zajímalo, jak mu to vlastně ve škole jde a jestli se u něj neprojevuje v porovnání s ostatními dětmi nějaké, řekněme, nezvyklé chování, které by mohlo být způsobené naším rozvodem.“

Eva chvíli přemýšlela, zatím míchala kávu.

„Ničeho takového jsem si nevšimla,“ řekla nakonec. „Dominik je chytré, živé dítě, se spolužáky vychází bez problémů, má ve třídě i dva kamarády. Jenom by vůbec neuškodilo, kdyby byl trochu aktivnější, kdykoliv ho vyvolám, vždycky to ví, ale aby se sám přihlásil, to ne,“ dostala se trochu do varu.

„Tak vidíte, paní učitelko, že se něco najde,“ zareagoval Dominikův otec a hned pokračoval: „Ale neměl bych vám spíš říkat slečno učitelko? Bylo by

to určitě správnější, ale zní mi to jak z filmu pro pamětníky.“

Než Eva stačila odpovědět, pousmál se a dodal: „Nejsme ovšem ve škole, měla byste něco proti tomu, kdybych vám říkal slečno Kratochvílová?“

Evu bůhvíproč překvapilo, že zná její jméno, sklopila oči a z rozpaků se napila kávy.

„Ne, neměla,“ špitla.

„To jsem rád,“ konstatoval. „A co domácí úkoly, ty má Domča v pořádku?“

„Ano, v tom bych ho mohla dávat za příklad, myslím, že se ani jednou nestalo, že by ho zapomněl.“

„To je dobře, slečno Kratochvílová,“ vyslovil její jméno schválně hodně pomalu. „A jak mu jde čtení?“ pokračoval neúnavně a také se napil kávy.

„Výborně, zrovna tak jako psaní, počítání a prvouka,“ odpověděla Eva trochu rázněji, než chtěla.

Sama se svého rozhodného tónu polekala, ucítila, jak se jí po tvářích rozlévá horko, a rychle sklopila hlavu. I tak si však stačila všimnout, jak její společník přemáhá smích.

„Fajn, Dominikův prospěch už jsme dostatečně probrali, teď mám ještě jinou otázku,“ řekl. „Kdy se spolu znovu uvidíme, slečno Kratochvílová?“

Eva ztuhla, takhle přímou otázku ještě nečekala, pod jeho upřeným pohledem ztrácela poslední zbytky jistoty.

„Jak uvidíme?“ zakoktala. „Snad ráno před školou.“

Natáhl ruku a zlehka ji položil na její, kterou měla položenou na stole. Eva se obávala, že určitě ucítí, jak se jí nervozitou chvějí konečky prstů.

„Dobře víte, že to teď myslím jinak. Moc se mi líbíte a chtěl bych vás líp poznat,“ řekl naléhavě a ruku jí zlehka pohladil.

Vtom se na něj obrátil číšník s otázkou:

„Budete si ještě něco přát?“

„Dvě minerálky, prosím,“ objednal rychle ve snaze se číšníka co nejrychleji zbavit.

„Tak co mi odpovíte?“ zeptal se, když zase osaměli.

Eva váhala, byla ze sebe docela zmatená, vůbec se nepoznávala. Žádnými komplexy nikdy netrpěla, ani sebevědomí jí nechybělo, temperamentní byla až moc, všude jí bylo vždycky plno, ale před tímhle mužem se červená a je rozpačitá jak nějaká naivka z románu pro paní a dívky! Dokonce se bojí znova napít kávy, aby si nevšiml, jak se jí třese ruka! Zřejmě je to tím, že ji tolik přitahuje, má v sobě něco, co ji doslova paralyzuje. Na takové pozvání už přece nějakou dobu čeká a teď najednou není schopná ze sebe dostat ani slovo!

„Já nevím, co mám říct,“ vypravila ze sebe nakonec po pravdě.

Zasmál se.

„Tak já vám pomůžu, stačí opakovat po mně: Taky bych se s vámi ráda

viděla.“

Číšník před ně postavil dvě minerálky. Odstrčil je stranou, aby mu nepřekážely, a znovu ji vzal za ruku.

„Tak co, půjde to?“ zeptal se a ani nečekal, až po něm bude Eva větu opakovat. „Tak kdy a kde? Máte čas zítra? Vlastně to nemůžu,“ opravil se rychle, „jedu teď na dva dny na jednání do Brna, vrátím se až ve čtvrtek hodně pozdě. A co v pátek? Můžete v pátek?“

Eva kývla a konečně se odvážíla napít kávy.

„Ale jestli vám to nevadí, tak trochu později, ve tři ještě obvykle pracuji, i teď mám ještě obchodní schůzku. Co byste řekla tak šesté hodině?“ zeptal se a napil se minerálky.

„To by šlo, a kde?“

Zase se usmál.

„Sláva, konečně taky spolupracujete, to jsem rád. Máte nějaký návrh? Myslím si, že bychom mohli naše další setkání spojit s večeří. Nevíte, kde tu poblíž dobře vaří?“

Eva neměla ani ponětí, večerela obvykle doma, a pokud náhodou byla v době večeře venku, obvykle hlad zaháněla pizzou, hamburgerem nebo párkem v rohlíku.

„Nic mě nenapadá,“ odpověděla.

„Tady za rohem je myslím příjemná restaurace U Zlaté koruny, tak tedy v pátek v šest?“

Eva kývla na souhlas a napila se minerálky.

„Dáte si ještě něco?“ zeptal se, ale Eva odmítla.

Podíval se na hodinky.

„Je mi to moc líto, ale musím ještě na jednání, moc se omlouvám.“

„To nevadí, já už taky budu muset jít,“ řekla Eva, i když to nebyla pravda.

Dopili minerálku, pak přivolal číšníka a zaplatil. Pomohl jí do kabátu a vyšli spolu ven.

„Nechcete někam odvézt?“

„Ne, ne, děkuju, já taky ještě něco mám a je to tady kousek,“ odmítla Eva.

„Tak dobře,“ stiskl jí ruku, až ji to zabolelo. „Tak v pátek, nezapomeňte, budu se moc těšit.“

Vrhnul na ni zase ten svůj pohled, nastoupil do auta a byl pryč. Eva se otočila a vydala se na cestu k domovu. Nikam jinam jít nehodlala, to byla jen výmluva. Domů to měla dost daleko, ale předpokládala, že kavárnu zvolil schválně, aby nebyla příliš blízko školy, kde hrozilo nebezpečí, že je uvidí někdo známý. Byla mu za to vděčná, je sice rozvedený a ona svobodná, ale už vzhledem k Dominikovi bude lepší zatím zůstat v anonymitě. Šla pomalu k zastávce autobusu a v duchu si přehrávala uplynulou půlhodinu.

Do pátku se musím trochu sebrat, umiňovala si, bude si o mně myslet,

že jsem úplně nemožná. Musel si všimnout, jak jsem z něj byla vyděšená, a chechtá se nejspíše ještě teď. Klepala jsem se jak ratlák, ale proboha proč vlastně? Tolik mě zaskočilo jeho galantní chování, anebo to bylo tím jeho spisovným vyjadřováním? Je to chlap na úrovni, to se pozná na první pohled, má nejenom peníze, ale nejspíš i solidní vzdělání. Proč vlastně jsem z něj byla tak vynervovaná? Dvě třetiny života jsem chodila do školy, nakonec do ní chodím doteď, absolvovala jsem spoustu zkoušek, státnice jsem zvládla na výbornou a teď mě takhle rozhodí jeden chlap? Proboha proč?

Kroutila nad sebou nevěřičně hlavou, jakmile však zapadla v poloprázdném autobusu do sedadla a zavřela oči, uviděla před sebou jeho tvář, hlavně úsměv a zářící oči.

V tom bude jádro pudla, stanovila si sama diagnózu, hrozně mě přitahuje, jen se mi podíval do očí, pohladil mi ruku a všechno se se mnou zatočilo. No, jo, ale co když takhle působí na každou ženskou, kterou potká? zaúpěla v duchu.

Dorazila domů a docela jí vyhovovalo, že matka přijde až večer. Ve svém pokoji si pak pustila cédéčko a sedla si na postel. Zády se opřela o zeď, kolena přitáhla až k bradě a v duchu rekapitulovala svůj milostný život.

První velkou lásku prožila ještě na gymnáziu, byl to bratr jedné spolužačky, ale láska jim nevydržela, před maturitou už byla sama. Další známost pak měla na vysoké, tam už to vypadalo docela vážně, ale jejich vztah nakonec skončil s ukončením studia. Po promoci se vrátil domů, měl tam už domluvené místo, Eva za ním nechtěla kvůli matce a o vztah na dálku neměl zájem ani jeden z nich. Když nastoupila na základní školu, držela si od mužů odstup. Bydlí sice ve velkém městě a je to tu jiné než na malé vesnici, ale přece jen jako učitelka musí dbát na dobrou pověst, alespoň matka jí to vždycky vštěpovala a Eva jí v tomhle dávala za pravdu. Hlavně ovšem ani neměla moc příležitostí se s někým seznámit, žily s matkou vždycky dost uzavřené, večer se málokdy někam vypravila a nakonec ani neměla s kým. Kamarádky už byly většinou zadané a chodily se svými partnery a jít někam v partě jako na škole, na to už si připadala stará.

Na začátku letošního školního roku nastoupil na jejich školu nový tělocvikař Honza a brzy zjistila, že se mu líbí. I jí byl od začátku sympatický, ale časem přišla na to, že je hrozný ňouma. Trvalo mu skoro dva měsíce, než ji pozval do kina, a další měsíc čekala na první pusu. Honza byl tak nesmělý, že se dokonce občas i zakoktával, když se s ní ocitl o samotě, což se mu jinak nestávalo. Eva často nevěděla, jestli ho má litovat, nebo se smát. Sama měla temperamentu víc než dost a někdy jí připadalo, že se jí Honza snad i trochu bojí, a tím jí tedy rozhodně neimponoval. Šla s ním občas na kávu, do kina, do divadla, na koncert nebo zaplavat si, ale za několik měsíců se jejich vztah nikam neposunul.

Chodíme spolu vůbec, nebo jsme jenom kamarádi? ptala se často sama sebe.

K normálnímu vztahu přece patří i sex, ale k tomu se zatím nedopracovali. Honza na ni pořád kouká jak na svatý obrázek a asi má pocit, že něco tak přízemního jako sex by ji mohlo pošpinit. Jinak je fajn, před deseti lety by ho brala, ale teď?

To ten Dominikův táta bude z jiného těsta, ten na nesmělého rozhodně nevypadá, odhadovala. Jenže co když je to pro změnu proutník, co nenechá na pokoji jedinou sukni? Proč by jinak žil sám, rozvedli se přece už někdy loni!

Samou bezradností se chytla za hlavu.

Tohle asi dneska nevyřeším, povzddechla si. Role se teď dokonale obrátily, teď zas já koukám na něj jako u vytržení, to mi sice vyhovuje o něco líp, ale rozhodně se nehodlám stát jeho další trofejí. Tak co s tím?

Vtom si vzpomněla, že slíbila zavolat Heleně. Rychle si došla do kabelky pro mobil, aby volání stihla, než se vrátí matka. Vyhledala v seznamu Helenino číslo a až se lekla, jak rychle se Helena ozvala.

„Ty snad držíš mobil v ruce,“ řekla místo pozdravu.

„Skoro, to je taky dost, že voláš, už se nemůžu dočkat, až mi budeš vyprávět,“ odpověděla Helena.

„Zatím není co, ale na pátek mě pozval znova, tentokrát na večeři,“ pochlubila se Eva.

„To je super, tak povídej, jak to probíhalo,“ byla Helena zvědavá.

„Chvilí jsme mluvili o Dominikovi a pak najednou povídal, že se mu moc líbím a chtěl by mě víc poznat.“

„Tak co chceš víc? Když chce hned další rande, tak po tobě asi opravdu jede. Jo, už jdu,“ křikla najednou. „Promiň, Evo, to nebylo na tebe, ale já už musím jít. V pátek mi určitě zavolej, ale pokud by se to snad nějak zvlášť protáhlo,“ zahihňala se, „stačí v sobotu.“

„Ty máš nápady!“ kroutila hlavou Eva. „Jo, dobře, zavolám.“

Když Helena dotelefonovala, pospíchala do kuchyně a naservírovala večeři. V myšlenkách byla pořád u Evy, a jakmile se najedli a Denisa si začala hrát s panenkami, chtěla to probrat s Romanem.

„Tak si představ, vypadá to, že Eva konečně nebude sama, krouží kolem ní otec jednoho jejího žáka a vypadá to, že je i pracháč,“ řekla.

Roman nic.

„Slyšíš mě?“ zvýšila hlas.

„Co?“ probral se Roman ze zamyšlení.

„Tak co tomu říkáš?“

„A čemu?“

„Ty jsi mě zase neposlouchal!“

„Poslouchal, ale nějak...“

„Nějak nevím, cos říkala, vid’?“ doplnila Helena.

„Promiň, zamyslel jsem se. Můžeš mi to říct ještě jednou?“

Helena si povzdechla a s přemáháním mu všechno ještě jednou zopakovala, Roman zase nic.

„To jsi mě zase neslyšel?“ zvýšila hlas.

„Ale slyšel,“ odpověděl udiveně Roman.

„Tak proč nic neříkáš?“

„A co mám na to jako říkat? Tu tvoji Evu jsem viděl párkrát, a jestli někoho má, nebo ne, je mi srdečně fuk!“

Helena se na něj chvíli nevěřícně dívala a pak několikrát prudce vydechla, aby ze sebe dostala vztek.

To se mi snad zdá, pomyslela si vztekla. Ale dobře mi tak, čemu se divím, vždyť je to jenom chlap, uzavřela svoje neveselé myšlenky a šla zavolat Šárce.

S tou si bude určitě rozumět líp.

Když s Helenou dotelefonovala Šárka, byla podobného dialogu ušetřena. Filip totiž zase nebyl doma.

Už je večer a zase tu není, a to ani nevím, co vlastně dělal přes den, pomyslela si podrážděně. Co já z něj vlastně mám?

Chvíli nad tím přemýšlela, potom otevřela ledničku, a přestože byla už po večeři, dala si ještě housku se salámem.

Co z toho života jinak mám? zdůvodňovala si to sama sobě.

Ve středu odpoledne, sotva Eva přišla ze školy domů, podnikla další nájezd na svou skříň. Po hodině všemožného zkoušení a kombinování dospěla k nezvratnému přesvědčení: nemá co na sebe! Pokoj vypadal jak po náletu, matka naštěstí nebyla doma. Měla hodně co dělat, aby všechno stihla uklidit před jejím návratem.

Není vyhnutí, musím si něco koupit, rozhodla se nakonec.

Ve čtvrtek seděla o velké přestávce ve sborovně a ani nevnímala hovor kolem sebe. Najednou jí zaťukal na rameno Honza.

„Nevyrazíme si o víkendu někam?“ ptal se.

„To myslíš jako kam?“ zjišťovala. „Venku je pořád docela zima, do přírody mě to teda zatím vůbec neláká.“

„Tak co třeba v sobotu do kina a v neděli na brusle?“ navrhoval.

Eva zaváhala. Kdoví jak se situace zítra vyvine, mohla by pak litovat.

„Promiň, Honzo, teprve teď jsem si vzpomněla, že už mám vlastně na víkend domluvenou dámskou jízdu,“ předstírala sklerózu.

„A nemůžeš ji zrušit nebo přeložit na jindy?“ nevzdával se Honza.

„Nevím, zeptám se holek a ještě ti řeknu,“ snažila se získat čas.

Naštěstí ji vysvobodilo zvonění.

Rovnou ze školy vyrazila na nákupy, pevně rozhodnutá nevrátit se domů, dokud si něco nekoupí. Měla ale docela štěstí, hned v druhém butiku jí padla do oka černá, úzká sukně nad kolena. Hned si ji vyzkoušela a byla spokojena. Nejenže jí sukně skvěle seděla, ale navíc měla výborný střih a na její štíhlé postavě působila velmi žensky. Prodavačka jí pak nabídla několik halenek, Eva je všechny postupně vyzkoušela, až jí zůstaly dvě, mezi kterými se nemohla rozhodnout. K černé sukni vypadaly obě náramně. Nakonec si vzala obě, ale musela si nejdřív ověřit, jestli může platit kartou, protože na dvě halenky a sukni neměla u sebe dost peněz.

S nákupem se pak doma plížila předsíní, aby ji matka neviděla. Ještě jednou si všechno vyzkouší, až bude máti spát, a pak se rozhodne, kterou si vezme. Když se objevila v kuchyni, matka se jí polekala.

„Fuj, to jsem se lekla, vůbec jsem neslyšela, že jsi přišla. A kde jsi vůbec byla tak dlouho?“

„Ale podívat se trochu po obchodech.“

„A koupila sis něco?“

„Jo, něco jo,“ nezbylo jí nakonec, než se přiznat.

„Tak mi to po večeři ukážeš,“ rozhodla matka. „Uvařila jsem schválně toho guláše víc, aby nám zbylo i na zítřek. Mám volno a ty jsi v pátek taky brzo doma, chtěla bych konečně uklidit tu komoru, víš, jak dlouho už o tom mluvíme,“ plánovala.

Eva se zarazila.

„Já nemůžu, mami. Od šesti něco mám a potřebuju se na to připravit.“

Matka přestala míchat guláš a užasle se na dceru otočila.

„A to je to tak důležitý, že se na to musíš chystat celý odpoledne?“

Eva viděla, že není vyhnutí.

„Jo, jsem totiž pozvaná na večeři.“

„A to říkáš jenom tak?“ žasla matka. „Kdo tě pozval, odkud ho znáš a jak dlouho?“

„Vidíš, právě proto jsem ti nechtěla nic říct, abych se tomuhle vyptávání vyhnula.“

„No, no, snad se můžu zeptat!“ pohoršila se matka a zase se začala věnovat jídlu. „Jednak jsem zvědavá, a jednak mám o tebe starost.“

„Jenže já si připadám jako u výsledku. Zatím ho moc neznám, takže ti vlastně ani nemám co říct.“

„Hlavně abys někomu nenaletěla,“ měla obavy matka, „teď je všude plno gaunerů, v televizi každou chvíli říkají...“

„Mami, zadrž, není mi patnáct,“ přerušila ji Eva. „Dám na sebe pozor, a jestli bude co, tak ti to po návratu řeknu. Stačí?“

„Nestačí, ale co mám s tebou dělat?“ vzdávala se neochotně matka.

Sice se moc neuklidnila, ale ze zkušenosti věděla, že teď z Evy víc nedostane.

V pátek ráno dohonil Honza Evu už před školou.

„Ahoj, tak co ti řekly holky?“ ptal se hned.

Eva měla už od rána plnou hlavu starostí, co všechno musí do večera stihnout, a hned nechápala.

„Holky?“ ptala se udiveně.

„No jasně že holky, nebo snad berete na dámskou jízdu i chlapy?“

Evě už se mezitím rozbřesklo a honem nevěděla kudy kam.

„Ještě nevím, zatím jsme se nedohodly definitivně,“ vymlouvala se ve snaze se ho co nejdřív zbavit.

„Ach jo,“ povzdychl si. „Tak mi pak řekni.“

O velké přestávce za ní ale sám přišel.

„Tak z toho víkendu nic nebude, volala mi máma, že musíme zajet k ba-bičce a dědovi, potřebují něco opravit na domě.“

„To nevadí,“ ulevilo se Evě. „Tak příště.“

Jen přišla ze školy domů, obsadila koupelnu, byla ráda, že má tentokrát na přípravu dost času. Vykoupala se, umyla si vlasy, pak sáhla po holicím strojeku. Zatímco nechala vlasy volně usychat, nalakovala si nehty. Matka ji zpovzdálí mlčky sledovala a nestačila se divit, takové manévry nepamatovala. Když se pak Eva nalíčila a oblékla do nové sukně a jedné z koupených halenek, už to nevydržela.

„Prokristapána, to tě na tu večeri pozval ministr nebo co? Takhle jsem tě viděla snad akorát při promoci!“

Eva se prohlížela v zrcadle v předsíni a byla spokojena. Pak se ale přece jen ještě vrátila k sobě a vyměnila si náušnice. Když se na matku konečně podívala, viděla, jak s ní zvědavost přímo cloumá, a nakonec se smilovala.

„Je to otec jednoho kluka, co ho učím, a řídí nějakou firmu, tak si nechci udělat ostudu.“

Matku tahle informace nijak neuklidnila.

„Takoví jsou nejhorší, co mají peníze. Myslí si, že si můžou všechno dovolit!“

„Mami, to už jsme snad probraly, to stačí.“

Eva si raději oblékla kabát, vklouzla do připravených lodiček a popadla kabelku.

„Tak ahoj. Drž mi palce.“

Matka jenom zvedla ruku na pozdrav a dívala se za dcerou, dokud jí nezmizela z dohledu. Stokrát si mohla říkat, že už je přece dávno dospělá,

strach o ni přesto měla pořád.

Venku Eva s úlevou zjistila, že se proti předcházejícím dnům alespoň trochu oteplilo. Do školy přes zimu nosila většinou kalhoty a sportovní boty, v sukni a v lodičkách jí byla docela zima, ale nezbývalo jí nic jiného než to tentokrát vydržet. Na společnou večeři se moc těšila, jak se však blížila k cíli, narůstala v ní čím dál větší nervozita.

Hlavně se nesmím ničím ztrapnit, umiňovala si, musím si trochu vylepšit reputaci, kdovíco si o mně minule myslel.

Pár minut po šesté už stála před restaurací a vyvstal před ní další problém. Už zvenku bylo patrné, že se jedná o drahý podnik, a navíc měla jít dovnitř sama, ani na jedno však nebyla zvyklá. Celá vyplašená otevřela dveře a nejspíše vešla. Naštěstí se jí hned za dveřmi ujal ochotný vrchní, a jakmile řekla jméno, zavedl ji k jednomu z boxů v zadní části restaurace. Boxů zde bylo několik a všechny byly řešeny velmi šikovně, svým hostům poskytovaly maximální soukromí. Její hostitel už na ni čekal, samozřejmě zase v obleku, košili perfektně sladěnou s vázankou, jako vždy hladce oholen. Jakmile ji uviděl, rychle vstal, počkal, až jí vrchní odebere kabát, a pak jí podal nádhernou kytici. Přitom ji přejel oceňujícím pohledem od hlavy až k patě a potěšeně se usmál.

„Dobrý večer, jsem rád, že jste přišla, moc vám to sluší,“ přivítal ji poklo-nou.

Vrchní ji usadil po jeho pravici a její společník se teprve potom znovu posadil. Eva si přivoněla ke kytici.

„Děkuju, je nádherná, ale není trochu velká na to, jak málo se známe?“

Zasmál se.

„To mi právě moc vadí, byl bych rád, kdyby se to co nejdřív změnilo.“

Vrchní jim bez vyzvání nalil aperitiv, zřejmě objednaný ještě před jejím příchodem. Oba pozvedli skleničky.

„Tak si připijeme na to, abychom se brzy a dobře poznali, co říkáte?“ pronesl přípitek.

„Souhlasím a taky na jaro, aby už přišlo a bylo konečně teplo,“ přidala se Eva, kterou ještě záblv v lodičkách nohy.

Oba se napili a jen postavili skleničky zpátky na stůl, podal jim vrchní, který zůstal stát opodál, jídelní lístky.

„Tak co si dáte? Vaří tady opravdu skvěle, už jsem tu několikrát byl,“ řekl její hostitel a honem dodal: „Většinou s obchodními partnery.“

Zřejmě měl strach, aby si snad Eva nemyslela, že sem vodí každou svou známost.

„Já si tu dávám nejradši Tajemství šéfkuchaře, to je opravdu lahůdka.“

„A to je co?“

„To by právě už nebylo tajemství, kdybyste to věděla dopředu,“ zasmál se. „Musíte se nechat překvapit! Tak můžu to objednat?“

„Dobře, risknu to,“ souhlasila Eva.

Vrchní je zřejmě odněkud pozoroval, protože se ihned objevil.

„Dvakrát Tajemství šéfkuchaře, prosím,“ objednal Dominikův otec. „A ať si dá tentokrát opravdu záležet,“ dodal.

„A co si budete přát k pití?“ ptal se vrchní.

„Aha, na to jsem zapomněl,“ uvědomil si. „Copak byste si dala nejradši?“ zeptal se Evy.

„Mám ráda Martini,“ řekla váhavě Eva. „Ale teď mám žízeň, dala bych si i minerálku.“

„Jak si dáma přeje,“ řekl vrchní s mírnou úklonou a zmizel.

„Tak, a teď budeme mít chvíli klid, než to jídlo připraví,“ řekl Dominikův otec a znovu se napil aperitivu. Přes okraj skleničky si Evu chvíli prohlížel a pak dodal: „Můžeme začít s poznáváním. Kdo bude první?“

„Určitě vy,“ zasmála se Eva, „já toho mám na povídání tak málo, že budu hned hotová.“

„Tak dobře,“ souhlasil. „Co by vás tak nejvíc mohlo zajímat?“ přemýšlel nahlas. „Je mi třicet dva, jsem rozvedený, mám jednoho syna, toho myslím znáte,“ zasmál se. „Jsem spolumajitelem několika společností, podnikáme v různých oborech, od počítačů až po nemovitosti, je toho víc, to by vás nudilo. Hodně času trávím na jednáních s našimi klienty, občas jezdím i na služební cesty. Čas od času létám i do zahraničí, jako zrovna příští týden do Ženevy.“

Vtom se zarazil.

„Ale teď mám pocit, že jsem vlastně začal od konce,“ uvědomil si. „Tak ještě jednou. Pocházím z Moravy, od Brna, otec už zemřel, matka je v důchodu, mám o tři roky starší sestru Janu, ta zůstala i se svojí rodinou v našem domě a bydlí tam společně s matkou.“

Přerušil svou řeč a počkal, až jim vrchní naservíruje pití, teprve pak pokračoval:

„Odešel jsem z domova na studia a už jsem tu zůstal. Vystudoval jsem ekonomii a už od prvního ročníku jsem kamarádil se spolužákem Markem. Ten má na rozdíl ode mě movité a hlavně vlivné rodiče a vlastně i další příbuzné se spoustou kontaktů. Já měl zase dobré nápady, a tak jsme spolu po naší promoci rozjeli podnikání a zatím se nám velmi dobře daří.“

Zaklepal to pověřivě na stůl.

„Nejdřív jsme začínali jen spolu a teď máme spousty zaměstnanců. V posledním ročníku jsem se seznámil s Renatou, a protože byl na cestě Dominik, vzali jsme se. Po několika letech nám to ale přestalo klapat, rozvod byl dost komplikovaný a dlouhý, snažila se samozřejmě získat co nejvíc peněz a já zase nechtěl přijít o Dominika.“

Eva napjatě poslouchala a přitom popíjela minerálku.

„Rozvod mě stál sice hodně, ale aspoň nemám potíže při styku se synem. Od něj vím, že maminka si našla přítele, který s nimi bydlí, ale já jsem od rozvodu sám. Pořád hledám tu pravou a nějak se mi nedaří ji najít,“ zvýšil trochu hlas a upřeně se zadíval Evě do očí. „Ale myslím, že toho bylo o mně už dost, teď jste na řadě vy,“ vyzval ji.

Eva ho tak soustředěně poslouchala, až se teď lekla. Z rozpaků se nejdřív zase napila, aby si srovnala myšlenky a začala: „Já pocházím odtud, moji rodiče se rozvedli, když jsem byla ještě malá. Bydlím s mamkou v paneláku ve dva plus jedna, otec se znovu oženil a mají spolu dceru Kláru, tedy moji nevlastní sestru. Před pár lety se odstěhovali až někam k Ostravě, ani se teď už nijak moc nestýkáme, jenom si občas zavoláme. Po gymplu jsem vystudovala pedagogickou školu a teď učím na základce, ale to myslím víte zase vy,“ zasmála se i ona. „Jak vidíte, opravdu nic zajímavého.“

„To bylo nějak moc stručně, plno informací mi ještě chybí,“ protestoval.

„A co třeba?“ divila se Eva.

„Upřímně řečeno hlavně jedna, jestli máte přítele!“

Eva zaváhala.

Co je vlastně Honza? ptala se sama sebe jako už několikrát. Přítel, nebo kamarád?

Všiml si jejího zaváhání a napjatě ji pozoroval, Eva nakonec nedokázala lhát.

„Chodím už pár měsíců s jedním kolegou, ale nejsme spolu tak daleko, abych mohla říct, že je můj přítel.“

Její společník se zamračil.

„Teď tomu úplně nerozumím,“ řekl. „Dovolím si drzou otázku, abych si vyjasnil situaci. Spíte spolu?“

Eva zalapala po dechu a zrudla.

„Co si to dovoluujete? To je ale drzost takhle se ptát,“ vyjela na něj.

Vzal ji za ruku a oběma rukama ji stiskl.

„Já se moc omlouvám, ale tolik se mi líbíte, potřebuju vědět, jestli jste volná. Tak spíte spolu?“ opakoval.

Eva se několikrát nadechla, aby se uklidnila, ale nakonec jeho upřený pohled nevydržela.

„Ne,“ hlesla neslyšně a sklopila hlavu.

Přitiskl si její ruku na srdce.

„To je pro mě skvělá zpráva, nedovedete si představit, jakou mám radost,“ jásal tiše. „Tak už se na mě nezlobte, ale po té vaší nejasné odpovědi jsem se prostě musel zeptat.“

Oba přivítali, že jim právě přinesli jídlo, a tím se přerušil rozhovor, který nebyl ani jednomu z nich právě teď moc příjemný. Eva se zhrzočila, když před

ni číšník položil veliký oválný talíř plný jídla.

„Proboha, to bych měla normálně tak na tři večere, já večer obvykle nic moc nejím!“

„Tak uděláte pro jednu výjimku, je pátek, před námi celý víkend, tak to můžete vyběhat,“ chlácholil ji. „Sportujete?“

„V pondělí chodím na spinning, ale jinak hodně nepravidelně, někdy plavat, v létě kolo, v zimě brusle a tak různě,“ odpověděla Eva a pomalu se pustila do jídla. „A vy?“

„Já taky tak všelijak. Doma mám tělocvičnu a dva bazény, ale že bych je využíval tak často, jak bych chtěl, nemůžu říct, není čas.“

„Po téhle večeři se musíme oba polepšit,“ konstatovala Eva.

Měl pravdu, jídlo bylo báječné, nakonec snědla skoro všechno. Moc si pochutnala, výčitky si nechá až na zítra.

„Bylo to vynikající,“ pochválila výběr jídla, když konečně odložila příbor.

„To jsem rád, že vám chutnalo, slečno Kratochvílová,“ řekl a zase její jméno vyslovil schválně hodně pomalu. „Máte dlouhé příjmení, mohlo by se stát, že než ho vyslovím, zapomenu, co jsem vám vlastně chtěl říct!“ dodal a v očích mu zahrálo.

„Ale to snad ne,“ smála se Eva.

„Eva je mnohem kratší,“ pokračoval a hrál si se skleničkou.

„To je postřeh.“

„Já jsem Adam,“ řekl a pozvedl skleničku.

„Já vím,“ řekla neprozřetelně Eva.

Adam skleničku zase položil.

„Od Dominika, že ano?“ zeptal se a v očích mu zahrálo ještě víc.

Eva zrudla až ke kořínkům vlasů a rychle sklopila hlavu.

Proboha, zhrozila se v duchu, kdoví co Dominik tatínkovi navykládal o tom, jak jsem se ho vyptávala. To je ale trapas!

„Já... já...“ zajíkla se.

Položil zase svoji ruku na její a naklonil se k ní blíž.

„Klídek,“ řekl chlácholivě, „i já jsem u Dominika zjišťoval o jeho paní učitelce, co se dalo.“

Eva pomalu zvedla oči a střetla se s jeho pohledem, viděla, jak se směje. Panika ji pomalu přecházela, i ona se začala usmívat. Chvíli se tak dívali jeden na druhého a pak se jako na povel oba nahlas rozesmáli.

„Fajn,“ okomentoval to, „myslím, že si budeme rozumět. Ale už toho víme o sobě navzájem dost, snad si můžeme konečně začít tykat. Co říkáš, Evo?“

Zvedl zase skleničku k přípitku, Eva pozvedla svoji.

„Proč ne, Adame?“

Oba se pomalu napili.

„Víš, co k takovému přípitku patří, víd’?“ zeptal se.

Ani nečekal na odpověď, naklonil se k ní a políbil ji. Vůbec přitom nepospíchal, naplno vdechovala příjemnou vůni jeho parfému. Pak ji zlehounka pohládl po tváři.

„Jsi tak krásná a milá,“ řekl a vzal ji zase za ruku, „moc bych si přál, aby ses stala mojí přítelkyní. Co mi na to odpovíš?“

Evě byla jasná jediná věc, s fungováním svého mozku nemůže momentálně nijak počítat.

„Můžeme to spolu zkusit,“ odpověděla váhavě a Adam jí stiskl ruku tak silně, až ji to zabořilo.

Zase se jí zadíval do očí a Eva nabyla dojmu, že se ocitla přímo uprostřed romantického filmu, kterými tolik pohrdala. Vybavilo se jí, jak nereálný jí připadali hrdinové takových filmů, a najednou, světe div se, jeden sedí vedle ní!

Je hezký, mladý, bohatý, odškrtávala v duchu položky, galantní, tak mile se na mě usmívá a to, co říká, se tak krásně poslouchá.

„Když jsem tě poprvé uviděl, měl jsem tě hned plnou hlavu,“ říkal právě. „A když jsem pak od Dominika zjistil, že jsi Eva, nedalo mi to spát. To je pokyn osudu, říkal jsem si, to je určitě ta pravá.“

Hezky se to poslouchá, to je pravda, říkala si Eva, ale co když tohle poslouchala včera nějaká jiná? Sice říkal, že byl v Brně, ale kdoví, jestli tam byl anebo s kým tam vůbec byl. A teď zase jede údajně do Ženevy, co když je to jenom výmluva, proč se nemůžeme vidět, a ve skutečnosti bude kdovídkde s nějakou jinou? Nechce se mi věřit, že by byl doopravdy sám. I Helena si myslí, že je určitě samá ženská, a to ho ani neviděla a neví, jak dobře vypadá. Prober se, holka, musíš zůstat oběma nohama na zemi, nežiješ ve filmu! Princ s bílým koněm je jenom v pohádkách, pracháč s bavorákem se sice vyskytuje i ve skutečnosti, ale že by si na společnou cestu životem vybral zrovna tebe? Nejspíš to bude docela jinak! Pozval tě na drahou večeři, zaplatit ji bude chtít společně strávenou nocí, ráno si udělá další zářez na pažbě a večer už bude tyhle jeho řeči poslouchat nějaká jiná.

„Nad čím ses tak zamyslela?“ zeptal se Adam.

Eva honem hledala výmluvu. „Říkala jsem si, že na podobné závěry je trochu brzo. Ono je mě někdy taky dost, abys nelitoval.“

„Určitě ne, to si neumím představit,“ řekl galantně a pohládl ji zlehka po vlasech.

Vtom mu zazvonil mobil, sáhl pro něj do kapsy, ale když se podíval na displej, zaváhal. Vrhнул na Evu rychlý pohled, ale pak mu to asi přece jen nedalo a hovor přijal.

„Ahoj,“ ohlásil se stručně, aniž by volajícího oslovil jménem.

Eva si všimla, jak najednou ztuhlul. „Cože, ještě dneska? Ale já taky nemůžu!“

Pak chvíli poslouchal a Eva viděla, jak stisknul rty.

„A to jsi to nevěděla dřív?“ zeptal se prudce a Eva sklopila oči. „Tak dobře, ale nebudu tam dřív než tak za hodinu.“

Podíval se na hodinky a ukončil hovor. U stolu zavládlo ticho, Adam potřásl hlavou a několikrát vydechnul, zřejmě aby se uklidnil. Pak zase stisknul rty.

„Bývalá žena,“ vysvětlil, „má něco nečekaného a potřebuje, abych si přijel pro Dominika a vzal si ho na víkend. Vždycky jsem rád, když je u mě, ale zrovna dneska teda ne! Myslel jsem, že ještě někam zajdeme a pak spolu něco podnikneme o víkendu, ale takhle...“

Zase potřásl hlavou, tentokrát Eva položila svoji ruku na jeho.

„To nevádí, tak to odložíme na jindy,“ snažila se ho uklidnit.

Byla docela ráda, že mu exmanželka překazila plány. Možná počítal s tím, že si ji rovnou z večeře odveze k sobě domů, a na něco takového rozhodně nebyla připravená, takhle se aspoň vyhne odmítnutí.

„Ale na kdy?“ odpověděl. „Domča u mě bude až do pondělí a celý příští týden strávím v Ženevě! Po návratu pak nikdy nevím, co mě čeká,“ povzdychl si. „Dáš mi číslo telefonu? Jak se vrátím, hned ti zavolám a domluvíme se.“

Eva mu nadiktovala číslo, jakmile si ho uložil, znovu zvedl skleničku.

„Kde jsme to skončili?“ zeptal se. „Už vím, říkalas, že je tě někdy taky dost, tak to bude téma naší příští schůzky. Navzájem si sdělíme svoje neřesti.“

Než stačil pokračovat, zazvonil mobil pro změnu Evě, matka se zřejmě chtěla ujistit, že je v pořádku. Zatímco s ní mluvila, všimla si, že Adam něco domlouvá s vrchním, ale nerozuměla ani jednomu.

„Máti,“ řekla mu pak na vysvětlenou, „byla by nejradši, kdybych byla doma vždycky do setmění, jako když mi bylo deset.“

„To by chtěly všechny matky,“ zasmál se. „Pamatuju si, jak naše máti vždycky říkala sestře, že slušná dívka musí ležet nejpozději v osm hodin v posteli. A Jana pak vždycky potichu dodala: no jasně, že musí, jinak by se nestihla do deseti vrátit domů, ale to si dávala hodně pozor, aby ji nikdo kromě mě neslyšel.“

Eva se zasmála, tohle neznala. Pomalu dopili víno, Adam zaplatil účet a pomohl jí do kabátu, personál zatím zabalil kytici, kterou od něj dostala. Vyšli spolu ven a Eva se rozhlížela po jeho autě. Nikde ho však neviděla, před restaurací stál jen vůz taxislužby s nastartovaným motorem.

„To je pro nás,“ vysvětlil Adam, „nemůžu riskovat, že bych přišel o řidičák, nechal jsem radši auto doma. Jakou máš adresu?“

Eva mu jí řekla, Adam jí nejdříve otevřel dveře auta, a teprve když nastoupila a urovnala si sukni, položil jí na klín kytici. Zabouchl dveře, obešel auto, nastoupil a nadiktoval adresu řidiči.

„Kde se tady ten taxík vzal?“ ptala se udiveně Eva.

„Zařídil to vrchní, říkal jsem mu o něj, když jsi telefonovala s matkou.“

V autě byla téměř tma, jen pouliční osvětlení a výlohy vrhaly trochu světla. Sotva se auto rozjelo, Adam se posunul blíž k ní a řekl jí tiše do ucha, aby ho neslyšel řidič: „Ten polibek na tykání jsme dost odbyli, chtělo by to nápravu.“

Než stačila jakkoliv zareagovat, pohladil ji po tváři, přitom si natočil její obličej k sobě a už ji líbal. Podvědomě očekávala nesmělý polibek na seznámení, ale v tom se pořádně spletla, z pěkně vášnivého francouzáku se jí úplně zatočila hlava!

Co si to dovoluje! pomyslela si pobouřeně. Vždyť se skoro neznáme, copak tohle se dělá na první schůzce? Co je to za způsoby, strkat mi hned jazyk skoro až do krku!

Už se nadechovala, že ho odkáže do patřičných mezí, ale na poslední chvíli zaváhala, zaregistrovala totiž nečekanou komplikaci. Celé její tělo rozechvěl mohutný nával vzrušení, do tváří se jí hrnula červeně, dech se jí zrychlil a ke svému překvapení zjistila, že přímo prahne po opakování.

Když mu vynadám, opakování nejspíš nebude, uvědomovala si.

Aby si tak úplně nezadala, naoko překvapeně zamrkala a zamračila se, ale pusu raději zase sklapla. Adam se spokojeně usmál, potěšilo ho, že nijak neprotestuje. Vzal ji za ruku, chvíli ji tiskl, pak ji přiložil ke svým ústům a naznačil polibek. Znovu se k ní naklonil a zadíval se jí zblízka do očí.

„Jestli spolu máme chodit, musíme nějak začít,“ zašeptal a hned ji zase líbal, zrovna tak vášnivě a tentokrát ještě déle než poprvé.

Evě hořely tváře čím dál víc, z jeho blízkosti a vášnivých polibků byla celá zmalátnělá. Uklidňovala se tím, že jsou v taxiku, tedy v podstatě na veřejném místě, obávala se, že kdyby byli spolu někde o samotě, podlomily by se jí při jeho polibcích natolik nohy, že by mu dovolila snad úplně všechno.

Co se to se mnou děje? divila se v duchu. Tohle se mi ještě s nikým nestalo! Je to tím, že mi sex už tak zoufale chybí, nebo on takhle působí na každou ženskou?

Než si stačila všechno srovnat v hlavě, řidič už brzdil před jejím domem. Adam jí chtěl otevřít dveře, ale než obešel auto, byla už venku.

„Chvilku počkejte, pojedeme ještě dál,“ řekl řidiči a zavřel dveře auta.

Stáli proti sobě a Eva si teprve teď uvědomila, že je Adam skoro o hlavu větší než ona, a to měla dneska ještě podpatky. Nikdy předtím si toho nevšimla, ale nikdy zatím nestáli tak blízko u sebe. Z rozpaků si přivoněla ke kytici, Adam ji vzal za druhou ruku a zase ji stiskl.

„Děkuju za milou společnost, Evo, už se nemůžu dočkat, až se zase uvidíme. Bude to pro mě hodně dlouhá doba.“

Na chvíli se odmlčel, ale ještě neodcházel. „Můžeš dát tu ztracenou kytku někam pryč?“ zeptal se najednou prudce.

„Jak pryč?“ nechápala Eva.

„Všude mi překáží, nechci ji rozmačkat!“

Teprve teď Eva pochopila a pomalu kytici sklonila ke svému boku. Adam se nahnul, přitiskl ji na chvíli k sobě a zase ji vášnivě políbil.

„Ráno ti aspoň zavolám, když už to takhle dopadlo. Tak ahoj.“

Ještě jednou ji krátce políbil a pohladil po tváři. Počkal, až Eva otevře vchodové dveře, pak nasedl zpátky do taxíku a ten se prudce rozjel.

Sotva Eva vystoupila z výtahu, viděla matku stát v pootevřených dveřích bytu.

„To je dost, že jdeš,“ přivítala ji, a jakmile Eva vešla dovnitř, zamkla dveře. „Prosím tě, jak dlouho že se znáte? Tohle je kytka, jako kdyby tě chtěl požádat o ruku!“

„To zatím ne, neboj, kdyby k tomu došlo, budeš to vědět první,“ dělala si Eva legraci a sundala si kabát.

Matka přinesla velkou vázu, nalila do ní vodu a šla za Evou do jejího pokoje. Vázu postavila na skříňku vedle přehrávače, dala do ní kytici a pak si sedla do křesla.

„Tak povídej,“ vyzvala nedočkavě Evu, které bylo jasné, že se výsledku nevyhne.

„Jmenuje se Adam Svoboda, je mu třicet dva, loni se s manželkou rozvedli, mají spolu syna, to už jsem ti říkala, že ho učím, a je podnikatel. To je asi tak všechno.“

Matce to evidentně nestačilo.

„A jak vypadá?“

„Dobře. Výška asi sto devadesát, vlasy a oči hnědé barvy,“ žertovala Eva. „Postavu má tak akorát, rozhodně není obézní, ale ani tintítko. Ještě něco, kriminální ústředno? Otisky prstů ani DNA nemám!“

„Z okna jsem skoro nic neviděla, je tma, ale dal ti na rozloučenou pusku, vid’?“

„Jo, a nebyla první,“ potvrdila Eva.

„A přijeli jste taxíkem. Myslíš, že je to fakt pracháč?“

„To určitě.“

„Víš, co mi vrtá hlavou?“

„To fakt nevím.“

„Proč si vybral zrovna tebe! Nehledá jenom holku na jednu noc? Jinak by si přece našel spíš sobě rovnou, ne? Měla by sis na něj dát pozor, kdoví co má za lubem.“

Už je to tady zase, pomyslela si zoufale Eva. Jako kdyby nestačilo, že to vrtá hlavou mně, ještě mi to budou říkat všichni okolo.

„Ale mami, zase jsi jak černá kronika,“ bránila se. „Zatím buď v klidu, teď bude pár dní ve Švýcarsku a pak se uvidí.“

Matce se to pořád nezdálo. „Jak myslíš, ale kdoví, jestli je to pravda. Co

když bude někde s nějakou jinou a tebe chce jenom jako bokovku, aby se nenudil?“

Evě už toho měla dost. Tolik se těšila, jak bude vzpomínat na večeri s Adamem, a matka jí šla svými řečmi pěkně na nervy. Zároveň si ale uvědomovala, že někdy bohužel umí trefit hřebík na hlavičku.

„Mami, prosím tě, jdi už spát. Ráno uklidíme tu komoru a přitom to probereme, jo?“ řekla nakonec.

„Tak dobře,“ souhlasila matka a neochotně vyklízela pole.

Eva se konečně naložila do vany plné pěny a vzpomínala, co všechno jí vlastně Adam říkal, tolik se jí to líbilo. Matce se přesto podařilo nasadit jí brouka do hlavy, vždyť jí samotné pořád vrtá hlavou, proč žije sám.

To není samo sebou, jak to, že ho už dávno nesbalila některá zlatokopka? A co když střídá holky jako ponožky?

Když už ležela v posteli, vzpomněla si na mobil, rychle zase vstala a došla si pro něj do kabelky. Tušení ji neklamalo, měla tam od Adama esemesku.

Ahoj Evičko, myslím na tebe od našeho rozloučení, nevím, jak přechkám tu dlouhou dobu, kdy se neuvidíme. Zítra ti zavolám. Dobrou noc a ať se ti něco hezkého zdá. Adam.

Eva si esemesku přečetla několikrát a ještě chvíli vzpomínala na jeho vášnivě polibky v taxíku.

Pak se naráz rozhodla: Ať si všichni říkají, co chtějí, jdu do toho, ať už to dopadne, jak chce. Jestli mě za chvíli pustí k vodě, nebudu asi první ani poslední a nějak to přežiju, nakonec budu muset.

Chvíli přemýšlela, jestli má odpovědět, ale pak si všimla, že esemeska přišla už před půl hodinou.

Kdoví jestli už nespí, řekla si, nechám to na ráno, a šla konečně spát.

Ráno ji matka vyhnala z postele už v osm, odpoledne musela do práce a bála se, aby všechno stihly. Eva sotva stačila při snídani poslat Adamovi krátkou esemesku:

Ahoj, Adame, taky na tebe myslím, těším se, až mi zavoláš, ale radši až odpoledne. Eva

Pak už jen pomáhala matce a čelila jejím zvědavým dotazům, na které často ani neznala odpověď.

Adam zavolal čtvrt hodiny poté, co za matkou zaklaply dveře.

„Ahoj, Evičko, proč jsem měl volat až odpoledne?“ divil se.

„Protože jsem máti slíbila s něčím dopoledne pomoci a nechtěla jsem, aby mi vyčítala, že místo pomoci telefonuju. Teď už je naštěstí v práci.“

„Já jsem zase pustil Dominikovi po obědě pohádku, takže mám chvíli čas, než půjdeme ven. A jak se vlastně máš?“

„Teď už dobře, odpoledne budu mít klid.“

„To je škoda, že se to tak zvirtlo, mohli jsme někam vyrazit spolu. Mrzí mě, že si můžeme jenom volat, a určitě se ti před odletem ještě ozvu, ale budu moc rád, když zavoláš i ty mně. Ale do Švýcarska prosím tě ne, to nemá cenu, na jednáních bych to stejně nemohl vzít. Pošli mi radši esemesku a já ti zavolám vždycky večer, až budu konečně sám. V kolik asi hodin chodíš spát?“

Bude opravdu na jednání, nebo s nějakou jinou? napadlo Evu.

„Většinou mezi desátou a jedenáctou, do jedenácti můžeš klidně volat,“ odpověděla pomalu.

„Tak se měj hezky, Domča už mě volá, ještě ti zavolám,“ loučil se Adam.

„Tak ahoj, těším se.“

Do večera stihnul zavolat ještě třikrát.

Další týden se Evě nesnesitelně vlekl, alespoň psala Adamovi poctivě esemesky a on jí opravdu každý večer volal. Byl vždycky moc milý, pokaždé ji ujišťoval, jak se mu po ní stýská a že už se nemůže dočkat, až bude zpátky doma. Nejdřív to brala s rezervou, vždyť se sotva seznámili, ale docela rychle si na jeho sladká slovíčka a lichocení zvykla a koncem týdne už se nad nimi nijak nepozastavovala. Na jeho telefonát se vždycky těšila už od odpoledne a i ona počítala dny do jeho návratu. V pátek se konečně ozval telefon už po sedmé večer.

„Ahoj, Evičko, už jsem na letišti, čekám na kufr, ale musím ještě do kanceláře, domů se dostanu kdoví kdy. Můžu pro tebe ráno přijet?“

„Ráno nemůžu, ale tak v jednu by to šlo.“

„Až v jednu?“ reagoval zklamaně. „To je škoda, ale co s tebou mám dělat? Tak mě čekej.“

Tentokrát si Eva s oblečením hlavu tolik nelámala, vzala si džíny a tričko, přes něj si sice musela natáhnout ještě svetřík a krátkou vestičku, aby nezmrzla, ale víc neřešila. Adam byl přesný jako hodinky, volal přesně v jednu. Rychle seběhla dolů, otevřela domovní dveře, rozhlédla se po řadě parkujících aut a už viděla jeho vysokou, urostlou postavu u jednoho z nich. Tentokrát na sobě neměl oblek, ale i džíny a modrá mikina mu náramně slušely. Jakmile ji uviděl, usmál se a hned otevřel dveře u spolujezdce.

„Ahoj, Evičko,“ pozdravil a rukou jí pokynul, aby nastoupila.

„Ahoj, Adame,“ odpověděla a vklouzla na sedadlo.

Zabouchl dveře a vrátil se za volant. „Tolik jsem se na tebe těšil!“ řekl.

Naklonil se k ní a políbil ji se samozřejmostí, jako kdyby se znali už kdovíjak dlouho. Pak ji pohladil po tváři, sáhl na zadní sedadlo a podal jí velikou bonboniéru.

„To je pozdrav ze Švýcarska, asi víš, že jejich čokoláda je vyhlášena.“

„Děkuju, ale nemůžeš mi přece pořád něco dávat,“ protestovala Eva.

„To je suvenýr z cesty, to se nepočítá,“ zasmál se a rozjel se.

„Kam vlastně pojedeme?“ zajímala se Eva.

„Nech se překvapit, není to daleko,“ odpověděl.

A opravdu, neuplynulo ani čtvrt hodiny a už zájžděl do podzemních garáží nákupního centra. Jakmile vyjeli po schodech nahoru, zamířil k velikému poutači před multikinem. Z něj se dozvěděli, že v jednom sále začíná za dvacet minut francouzská komedie, v jiném o něco později americký sci-fi film.

„Na co bys šla radši?“ ptal se Adam

Eva sci-fi zrovna nevyhledávala, proto navrhla: „Tak tu komedii?“

„Dobře,“ souhlasil Adam a hned šel koupit lístky.

Eva měla nepříjemný pocit, že mu dluží čím dál víc, a to se jí moc nelíbilo.

„Musím ti zaplatit ten lístek,“ ozvala se, když se k ní vrátil, „nemůžeš za mě pořád všechno platit.“

Adam na ni vrhnul zdrcující pohled. „Tak už je to tady, čekal jsem, kdy s tímhle nesmyslem přijdeš.“

Evy se to trochu dotklo. „Proč nesmyslem? Dneska se to přece tak dělá, že platí každý sám za sebe.“

„Jak se to dělá, je mi fuk!“ prohlásil. „Pamatuj si, že pokud budeš se mnou, nebudeš za sebe platit nikde nic.“

Eva chtěla ještě protestovat, ale připadala si trochu hloupě. Minule za ni zaplatil za večeri určitě pořádnou sumu a teď se dohaduje o lístek do kina.

„Ještě máme chvíli čas, nemáš chuť třeba na zmrzlinu?“ zeptal se, ale Eva odmítla.

Podezíravě se na ni podíval.

„Opravdu ji nechceš, nebo ji nechceš kvůli tomu, že bych ji zaplatil?“ ujišťoval se.

„Ne, opravdu nechci,“ odpověděla Eva.

„A co popcorn a kolu, ať to máme se vším všudy?“

„Ne, fakt nechci, po tom se moc tloustne,“ odmítla Eva.

„Jenom aby,“ nezdálo se to Adamovi, ale už neměli čas se dál dohadovat.

Vešli do sálu a s údivem zjistili, že je téměř prázdný, seděly tam jen tři dvojice. Adam zamířil k zadním řadám, Evě bleskla hlavou vzpomínka na školní léta, ale nic neříkala a šla poslušně za ním. Usadili se uprostřed zcela prázdné řady, ostatní diváci byli hluboko pod nimi.

„Tady je teda nabit,“ konstatovala Eva, „to bude asi věc.“

„Možná máš pravdu, ale nezapomeň, kolik je tady sálů, a kromě toho je ještě dost brzo. Víc lidí tu bude asi až navečer,“ řekl Adam.

Chtěl ji obejmout kolem ramen, ale konstrukce sedadel to moc neumožňovala, místo toho ji tedy vzal za ruku, položil si ji na koleno a stiskl ji.

„Já se na tebe tolik těšil!“ řekl. „Nedovedeš si představit jak.“

Naklonil se k ní a hned toho využil k dalšímu polibku, tentokrát mnohem

delšímu než v autě.

Zase tak krásně voní, pomyslela si Eva a blahem přivřela oči.

Mezitím začaly na plátně běžet upoutávky na další filmy a to hezky hlasitě, konverzovat už se moc nedalo. Adam ji po celý film držel za ruku, ale kdykoliv to děj umožňoval, naklonil se k ní a políbil ji. Samotné líbání mu však zřejmě brzy přestalo stačit, jeho ruka se záhy vydala na průzkum tvarů jejího těla, ale vždycky jen na kratičký okamžik, než by Eva stihla nějak protestovat, už neměla proti čemu. Jak film pokračoval, začala se však prodlužovat i doba, kterou trávila jeho ruka na jejím těle, jeho stisky i polibky byly také stále vášnivější. Mohl si to dovolit, situace se v průběhu filmu nijak nezměnila, kolem nebyla živá duše. Eva měla nejasný pocit, že by se proti tomu měla nějak ohradit, ale tolik se jí to líbilo, že nakonec neudělala vůbec nic.

Než v sobě našla sílu k nějakému odporu, film po více než dvou hodinách skončil, nebyl nakonec tak špatný, jak se obávala. Když scházeli po schodech dolů k východu, konstatovala:

„Jsem z toho sezení celá rozlámaná, ani nohy mě nechtějí poslouchat.“

„Potřebovala bys je nějak rozcvičit,“ odpověděl Adam, „ale tady to nejde.“

„Na tohle mi nejvíc pomáhá plavání,“ řekla Eva a protahovala se.

„To je prima nápad,“ zajásal okamžitě Adam, „můžeme zajet ke mně, mám doma bazén.“

Eva se tak zarazila, že do ní skoro vrazil.

To určitě, říkala si v duchu, mě tak brzo do postele nedostaneš, s tím teda nepočítej.

„Co se děje?“ divil se.

„To nejde, jet k tobě nepřipadá v úvahu.“

„Prosím tě, počkej, až budeme venku, ať na tebe pořádně vidím, tam to probereme,“ řekl a vzal ji za ruku.

Když vešli do osvětlené haly, zavedl ji stranou.

„A teď mi řekni, proč si nemůžeme jet zaplavat ke mně?“

„Vidíme se potřetí, to myslíš, že jsem taková, že s každým jdu hned k němu domů?“ vyjela na něj.

„Kdybys šla s každým, to by se mi teda fakt nelíbilo, ale proč bys nemohla jít se mnou?“ dělal si z ní legraci.

„Prostě to nejde,“ odmítala Eva.

„Ale proč ne?“

„Tak ti to teda řeknu!“ vyhrkla. „Když přijmu tvoje pozvání, tak to vlastně znamená, že dopředu souhlasím se vším, co by se tam mohlo stát!“

Vtom ji polilo horko, zase jednou mluvila rychleji, než myslela! Co když mu celou dobu křivdí, Adam možná na sex s ní zatím ani nepomyslel a teď mu dala sama vlastně najevo, že s ním počítá! Zamotala se do toho tak dokonale, že měla co dělat, aby se nerozplakala. Adam ji chvíli jen pozoroval a

zřejmě četl v její tváři jak v otevřené knize.

„Prosím tě, uklidni se,“ řekl a pohlídl ji po vlasech, „přece si nezkazíme odpoledne nějakými předsudky, vždyť proboha máme jednadvacáté století! Mně se sice na jednu stranu líbí, jak se bráníš ke mně jít, ale na druhou stranu to není vůbec potřeba. Určitě si o tobě nemyslím, že bys byla nějak snadno k mání, jestli ti jde o tohle, a zároveň ti můžu slíbit, že tam nedojde k ničemu, co bys sama nechtěla. A když já něco slíbím, tak to taky dodržím, to si piš! Tak, a teď začneme hezky znova od začátku. Šla by sis ke mně domů zaplavat, samozřejmě ve vší počestnosti?“

Eva mlčela a pomalu se uklidňovala. „Nemůžu, nemám s sebou plavky,“ řekla nakonec.

Adam se vítězoslavně pousmál, ale honem si přejel rukou po tváři, aby si toho Eva nevšimla.

„Vždyť jsme v nákupním centru, neříkej mi, že tady neseženeme plavky. Pojd’!“ řekl rázně.

Už na nic nečekal, vzal ji za ruku a vedl k nejbližšímu butiku. Tam měli sice pouze džínové zboží, v dalším zase jen kožené, ale u třetího měli štěstí, plavky tam prodávali. Eva si vybrala troje a odešla je vyzkoušet do kabinky. Červené odložila, neseděla jí podprsenka, u pestrobarevných se jí zase nezdál střih, ale třetí s tygřím vzorem jí padly jako ulité. Vypadala v nich tak sexy, až zaváhala, jestli si je má vzít. Ale první dvojce jí neseděly a celá se oblékat, aby si došla pro další, a pak se zase znova svlékat už se jí nechtělo. Dvojce plavky vrátila na stojan a u pokladny si ještě vybrala sponu do vlasů, aby si je při plavání nezmáčela.

Zatímco na ni Adam čekal, vyšel z butiku ven a prohlížel si zatím cosi ve vedlejší výloze, chvíli mu trvalo, než si všiml, že už vyšla z kabinky. Díky tomu se jí podařilo zaplatit dřív, než k ní došel. Adam se sice zamračil, a když byla prodavačka skloněná nad pokladnou, na ni i zahrozil, ale před prodavačkou to zřejmě nechtěl řešit.

„Tohle mi příště nedělej!“ napomenul ji venku. „Vyber si, co chceš, ale na placení máš mě.“

Eva na to nic neřekla.

„Tak co, už jsi v pohodě?“ ptal se cestou k autu.

Eva sice kývla a mlčky nastoupila do auta, ale že by byla v pohodě, jí moc nepřipadalo. Cítila, jak jí buší srdce, a v duchu si vyčítala, že se nechala tak snadno přesvědčit. Ani si nevšimla, že ji Adam cestou po očku pozoruje.

„Jsi nějak zamlklá,“ ozval se najednou.

„Neměla jsem souhlasit,“ řekla tiše a sklopila hlavu.

„Ale jdi ty,“ řekl chlácholivě, „jedeme si přece jenom zaplavat, o nic víc nejde.“

Pohlídl ji po stehně, ale Eva nohu odtáhla, co nejdál to šlo.

Jestli si myslíš, že máš vyhráno, říkála si, tak to ses teda přepočítal, vyspat se s někým při třetí schůzce, to u mě nepřipadá v úvahu.

Po dvaceti minutách jízdy vjeli do ulice, kde byly po obou stranách vily v zahradách, po jedné straně ve svahu. Adam před jednou z nich zastavil, dálkovým ovladačem otevřel nejdříve vjezd do zahrady a pak i vrata od suterénní garáže. Garáž byla rozlehlá, vešla by se sem nejméně dvě auta, ale žádné další tu nestálo. Když vystoupili, odvedl ji po vnitřním schodišti do velké haly a tam se zastavil.

„Tak tě vítám u mě doma,“ řekl, něžně ji políbil a jen zlehka pohladil po tváři, aby ji nepoplašil. „Bazén je támhle.“

Sešli po několika schodech a ocitli se v místnosti s bazénem, Eva ho odhadla tak na čtyři krát tři metry. Jedna stěna byla prosklená a vedla do zahrady, na protější stěně byly několikery dveře, Adam ukázal na jedny z nich.

„Tam se můžeš převléknout.“

Eva vešla do menší místnosti bez oken, uprostřed bylo široké lůžko bez povlečení, jen s prostěradlem a složenou velkou osuškou. Vybalila si plavky a převlékla se. Chvilí váhala, kam dát věci, které si svlékla, ale nakonec je jen složila a nechala na lůžku. Rozhlédla se po zrcadle, ale žádné tu nebylo. Popaměti si stočila vlasy do uzlu a sepnula je sponkou, kterou si koupila. Pak zprudka vydechla a vyrazila ke dveřím. Když je otevřela, udivilo ji, že Adam už je ve vodě. Jakmile ji uviděl, přestal plavat a zíral na ni.

„Máš postavu jako nějaká bohyň,“ složil jí poklonu. „A sakra!“ vyhrkl najednou a kousl se do rtů.

Toho si však už Eva nevšimla, objevila totiž v rohu sprchu, kterou předtím přehlédla. Pustila vodu a chvíli se důkladně sprchovala, pak pokrytá drobnými kapičkami vody přešla k bazénu. Pomalu sestoupila po schůdkách, překvapilo ji, jak je voda příjemně teplá. Přidala se k Adamovi, který už zase plaval po obvodu bazénu. Chvilí tak mlčky kroužili, brzy ji to však přestávalo bavit, bazén byl pro dva dost malý. Počítala s tím, že navzdory svým slibům na ni bude ve vodě všelijak dorážet, a byla rozhodnutá se jeho všetečným rukám bránit, ale nic takového se nedělo.

Co je mu? ptala se v duchu. Bere natolik vážně svůj slib, že mě nebude k ničemu nutit, nebo se něčím naštval? Proč mě najednou úplně ignoruje?

Vypadalo to, že se jí vyhýbá, jak jen to v tak omezeném prostoru jde, jeho nečekaně odtaziuté chování jí připadalo skoro urážlivé. Vadilo jí čím dál víc, že neví, na čem je, a usoudila, že je nejvyšší čas vyjasnit si situaci. Zničehonic se zastavila, otočila a chytila ho za ramena, Adam to nečekal, snažil se sice zabrzdit, ale přesto lehce narazil na její hrudník.

„Baf,“ smála se Eva.

K jejímu překvapení se zatvářil, jako kdyby ho náhle rozbolely zuby.

„Promiň, Evo, ale já tě na chvíli opustím,“ řekl.

„Proč, co se stalo?“ vylekala se, když viděla jeho vyděšený výraz.

„Na nic se neptej, prosím tě!“ řekl prudce a odstrkoval ji od sebe.

Ted' už byla zmatená docela, takového ho neznala, byl úplně jiný než obvykle.

Co se mu tak najednou stalo? lámala si hlavu.

Vyjeveně sledovala, jak Adam začíná zničehonic rudnout, nervózně se kouše do rtů a uhýbá pohledem, dokonce se jí zdálo, že v jeho tváři vidí výraz paniky. Nic nechápala, ale připadalo jí hloupé na něj tak okatě civět, a z rozpaků sklopila hlavu. Vzápětí zjistila, že to bylo to nejlepší, co mohla v dané chvíli udělat, do zorného pole se jí tím totiž dostaly jeho šortky a rázem měla jasno. Málem nahlas vyprskla, tak směšný to byl pohled, ale včas si uvědomila, že rozesmát se v žádném případě nesmí. Najednou také nevěděla, kam s očima, kousala se do rtů, aby zadržela smích, a cítila, jak jí červenají tváře. Absolutně netušila, jak by se měla v takové situaci zachovat, sice se jí vybavila rada z příručky o společenském chování, že při jakémkoliv trapasu se mají ostatní přítomní tvářit, že si ničeho nevšimli, ale na to bylo beznadějně pozdě. Už drahnou dobu stála ve vodě jak solný sloup, rudá až na zádech, jejích rozpaků si Adam nemohl nevšimnout. K dovršení všeho objevila nepřítele ve vlastních řadách, stejně jako Adama i ji její vlastní tělo zrazovalo a evidentně odmítalo dál naslouchat hlasu rozumu. Tváře měla navzdory vodě okolo sebe rozpálené, srdce se jí rozbušilo jako o závod a po celém těle jí naskakovala husí kůže. Nebylo divu, už si ani nepamatovala, kdy vlastně byla naposledy s mužem.

Zatímco Adam v duchu zoufale řešil, jak se dostat se ctí z tak překerní situace, Eva vedla právě tak zoufalý vnitřní boj.

Proboha, co mám dělat, přece se s ním nemůžu vyspat, známe se sotva čtrnáct dní! Co by si o mně pomyslel? říkala si bezradně. Že by si tohle dopředu naplánoval? To asi těžko, vypadá pěkně vyděšeně.

Dobře na něm viděla, jak je zmatený a vůbec neví, co má dělat, bylo jí ho líto a zároveň bojovala s vlastní touhou. Vždyť Adam ji přitahoval od prvního dne, při jeho líbání dočista ztrácela dech a jak je vidět, ani ona mu není lhotejná, pěkně s ním zamávalo, když ji uviděl v plavkách. Její předsevzetí za každou cenu odolat se začalo pomalu vytrácet kamsi do nenávratna, nakonec se odhodlala.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se tiše.

„Ne, něco jsem slíbil,“ odmítal a uhýbal pohledem.

Pohlédla ho po tváři.

„A když budu souhlasit?“

Adam se zarazil, už dávno mu bylo jasné, že si všimla, co se mu stalo, a bylo to pro něj hodně pokořující. Konečně se vzpamatoval.

„Evo!“

Chytil jí oběma rukama hlavu a zadíval se jí upřeně do očí.

„Opravdu to chceš?“

Eva maličko kývla, ale hned stydlivě uhnula očima.

„A nebudeš mi pak vyčítat, že jsem zneužil situace?“ ujišťoval se.

Zavrtěla pomalu hlavou, ale do očí se mu ani teď nepodívala.

„Tak pojď!“ řekl rázně.

Pak události nabraly rychlý spád. Popadl ji za ruku, dvěma skoky vyletěl po schůdkách, Evu spíš z vody vytáhl, než že by sama vylezla, voda z nich stříkala na všechny strany. Rozrazil dveře místnosti, kde se předtím převlékala, a vtáhl ji dovnitř, u postele ji objal, až v ní zaprašťely všechny kosti. Měla pocit, že ji objímá chobotnice, jeho ruce měla všude, a zároveň ji líbal, až se jí točila hlava. Vůbec nepostřehla, kdy jí rozeplnul podprsenku, že ji nemá, zjistila, až když jí stahoval dolní díl plavek. Stejně rychle se svléknul sám a pak ji spíš hodil, než položil na postel. Nalehl na ni, jeho ruce jí drtily ňadra, jeho jazyk cítila až v krku. Takový uragán vášně ještě s nikým nezažila.

„Evo, Evičko, konečně,“ vyrazil ze sebe udýchaně a kolenem jí rozrazil nohy.

Když do ní pronikl, zasténala tak hlasitě, že Adam vzápětí vyvrcholil. Cítila, jak se jeho tělo napjalo a z úst se mu vydral výkřik, který se změnil v zoufalé zaúpění.

„Proboha ne, tohle ne!“ zabědoval a zabořil obličej do jejího ramene, aby mu neviděla do tváře.

Chvilí oba oddechovali, pak se Eva začala trochu vrtět. Hlava jí visela dolů přes okraj postele, Adam na ní stále ležel plnou vahou a jí se nedostávalo vzduchu. Ted' se zvedl na lokty, ale vyhybal se jejímu pohledu.

„Evičko, prosím tě, promiň, já bych se nejradši neviděl, naposledy se mi tohle stalo někdy na střední,“ omlouval se. „To je ale trapas!“

Ale, ale, říkala si Eva, kdepak je ten suverén, kterým Adam od jejich prvního setkání nepochybně byl, kampak se poděl?

Tenhle Adam se jí moc nelíbil, imponoval jí ten první. Položila mu ukazováček na rozevřené rty a řekla: „Budeme dělat, že se to nikdy nestalo.“

Dostala pusu a Adam konečně vstal. Vzal si ze skříně župan, zahalil se do něj a pak se rozhlédl kolem.

„No nazdar,“ konstatoval, když uviděl tu spoušť.

Od dveří se táhla mokrá stopa, všude bylo rozházené Evino oblečení, zmuchlané a částečně mokré. Adam sáhl do skříně pro další župan, a jakmile vstala, přehodil jí ho přes ramena. Eva vklouzla do rukávů a utáhla si pásek, ve velkém froté županu se skoro ztrácela.

„Musíš v tom županu zatím zůstat, než ti to uschne,“ řekl Adam.

Eva to nijak nekomentovala, předpokládala, že on si vzal župan jen proto, aby si nepřipadala hloupě, sám si přece mohl obléknout cokoliv jiného.

„Co je to tady vlastně za místnost?“ zajímala se.

„To je odpočívárna pro saunu, která je vedle,“ ochotně vysvětlovat, „tam dál je tělocvična a vedle sušárny ještě prádelna. Půjdeme radši nahoru.“

Přehodili její oblečení přes šňůry v sušárně a pak šli do obývacího pokoje. Adam ji usadil na pohovce a s omluvou někam zmizel. Eva se zatím rozhlížela kolem sebe, byla zvyklá na panelákové rozměry a pokoj jí připadal obrovský. Pohovka, na které seděla, byla umístěna uprostřed, před ní stál konferenční stolek a po stranách dvě mohutná křesla. Na stěně proti ní byla tak obrovská televize, že jí připomínala velkoplošné obrazovky instalované na náměstích při hokejových mistrovstvích světa. Pod ní bylo několik přístrojů, o kterých ani nevěděla, k čemu vlastně slouží. Všechno bylo v místnosti sladěno s kobercem, na stěnách viselo několik obrazů, ale v těch se nevyznala už vůbec. Ještě zaregistrovala velikou palmu v květináči, ale než si stačila všechno prohlédnout, Adam se vracel zpátky s velikým podnosem. Položil ho na konferenční stolek a sedl si na pohovku k ní. Na podnosu byla na talířích nakrájená pizza a nějaké pití. Eva si teprve teď uvědomila, jaký má hlad.

„Vezmi si,“ nabídl jí, „je to jediná věc, kterou jsem zvládnul rychle obstarat. Nepočítal jsem dneska s návštěvou,“ pousmál se.

Eva zrudla a sklopila oči, Adam ji rychle pohladil a dal jí pusu. „Ale jsem moc rád, že tu jsi,“ dodal.

Vytáhl zpod konferenčního stolku dálkové ovládání a pustil potichu hudbu. Pak se oba s chutí pustili do pizzy, nezbyl z ní ani kousíček.

„Dáš si kafe?“ zeptal se pak.

„Dám,“ souhlasila.

Zatímco na něj čekala, uvědomila si, že už je skoro večer a že matka o ni bude mít strach. Došla si do haly pro kabelku, vylovila mobil a napsala matce alespoň esemesku, že je v pořádku a neví, kdy se vrátí. Než ji stihla napsat, Adam už přinášel kávu a pak si sedl zpátky vedle ní.

„Jestlipak si pamatuješ, kde jsme minule skončili náš rozhovor?“ zeptal se.

„Nevím, co přesně myslíš.“

„Říkali jsme si, že si příště povíme o svých nectnostech. Tak povídej, minule jsem začínal já.“

Eva se zasmála a přitáhla si župan, který se jí u kolen příliš rozevřel.

„To tady budeme dlouho,“ řekla.

„Ale, ale, určitě přeháníš.“

Eva si rovnala myšlenky.

„Tak v první řadě jsem pěkně upovídaná.“

„Toho jsem si teda zatím nevšimnul,“ nesouhlasil Adam.

„Takhle se nikam nedostaneme,“ protestovala Eva.

„Už mlčím.“

„Pak jsem někdy docela splašená, máti mi vždycky říkala, že jsem něco jako živelná pohroma, často rychleji mluvím, než myslím. Taky jsem tvrdohlavá, když si něco umanu, je problém mě od toho odradit. Mám pokračovat?“ zeptala se a napila se kávy.

I Adam se napil a pak ji pohladil po vlasech.

„Jen pokračuj, krásně se to poslouchá, je až k neuvěření, že anděl jako ty má i vlastnosti smrtelníka,“ odpověděl.

Eva vyprskla. „Já a anděl? Leda s ďáblem v těle, jako v tom filmu,“ řekla, ale vzápětí si uvědomila, o čem ten film vlastně byl. „Teda ne jako v tom filmu, já, já...“ zajíkla se a zrudla. „Tak vidíš, zase rychleji mluvím, než myslím, pak vždycky něco plácnu,“ vyčítala si.

„Mně se hrozně líbí, jak vždycky najednou nevíš kudy kam,“ smál se.

„Povídej teď radši ty,“ požadovala Eva a raději se zase napila kávy.

„Hm, já jsem dost impulsivní, občas se ze mě stává protiva, zvláště když se mi něco nedaří. A taky jsem si dost v práci zvyknul, že je všechno podle mě.“

„To je asi celkem normální, když jsi šéf, ne?“

„Možná, ale v soukromí s tím mívám občas problém. Kafe už jsme skoro vypili, dáš si ještě něco?“

„Snad ani ne,“ odmítla Eva.

Chvilí se na ni díval a pak ji zlehka pohladil po vlasech.

„Tolik se mi líbíš, Evičko,“ řekl najednou. „Když jsem tě poprvé uviděl před školou, pěkně to se mnou zamávalo.“

Však se mnou taky, pomyslela si Eva, ale nahlas neřekla nic.

Naklonil se k ní, pohladil ji po tváři a pak ji políbil, zase tak vášnivě jako posledně v taxíku. Jednou rukou ji objímal kolem ramen a druhou jí zajel pod župan na řadra. Eva nevěděla, co má dělat, dobře si uvědomovala, že je pod županem úplně nahá. Připadalo jí poněkud poštetil se nějak bránit po tom, co už se odehrálo u bazénu, ale přesto se nemohla zbavit dojmu, že něco udělat musí. Když se jí u kolen rozevřel župan, Adam toho hned využil a pohladil ji po holém stehně. Jakmile jeho ruka vyjela výš, Eva ji odstrčila.

„Jsi tak nádherná, Evičko,“ zašeptal a jazykem jí masíroval ušní lalůček.

Když jí podruhé sáhl pod župan na stehno a Eva ho podruhé odstrčila, pustil ji.

„Nechceš se podívat na zbytek domu?“ zeptal se, vstal a natáhl k ní ruku.

Eva kývla a podala mu svou.

„Pro jednoho je tu zbytečně moc místa,“ řekl, „ale snad tady nebudu pořád sám. Dominika tu někdy docela hledám, ten kluk se umí tak dokonale schovat, že mi dá někdy zabrat ho najít. Když je u mě, zamykám radši suterén, aby se mi třeba neutopil,“ vysvětloval, zatímco jí ukazoval jednotlivé pokoje.

Eva nemohla pochopit, proč jich je tolik. V přízemí byla hala, obývací